

บทนำ

“นังบี!” เสียงกรีดร้องนั้นทำให้ ‘นังบี’ เงยหน้าจากจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าเพื่อมองหน้าลูกพี่ของเธอ

บุญณปัญญ ชลธิ์ นั้นหน้าจ้ำลงทันตา ด้วยเธอนั้นเกลียดชื่อเก่า แสน่าเกลียดและเซยระเบิดนั้น ขนาดเปลี่ยนมาเป็น ‘เบบี’ ตั้งหลายปีแล้ว พี่พิศาก็ยังจะเรียกชื่อเจ๋มนั่นอยู่ได้ แต่กับบ่นได้เพียงในใจเท่านั้นแหละ เพราะเธอยังต้องพึ่งบาร์มีพี่พิศำในการประเมินให้เธอผ่านการฝึกงานอยู่ ฉะนั้นเด็กสาวในชุดนักศึกษาจึงต้องผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้จิกยิ้มต้อนรับลูกพี่ของตนด้วยใบหน้าแจ่มใสและกระตือรือร้น

“ซา...พี่พิศำ”

เบบีขานรับเสียงหวานหยด ยื่นหน้าไปให้พิศำเห็นก่อนสาวร่างเล็กจะอาละวาดแล้วพังบริษัททิ้ง เพียงเห็นหน้าลูกน้องพิศำก็แยกเขี้ยวขึ้นหน้าเกลี้ยงเกลารของสาวน้อยนักศึกษาย่างหมายหัวพร้อมกรีดร้องลั่น

“แคะะแก!” พิศำถามหาลูกน้องของตนด้วยความเดือดดาลสุดขีด “แกล้งฉันไปเจอกับอะไร แกรู้มัย แกรู้มัย!”

“พี่พิศำ” เบบีร้องเรียกชื่อของลูกพี่ตัวเองลั่นห้อง ก่อนจะรีบโกยแน่น เมื่อพิศำจ้งเลิบบหวังจะชวนหน้าใสๆ ของเธอให้ขาด

ไม่มีทาง หน้าของเธอต้องสวยไร้รอยขีดข่วนไปงานคอนเสิร์ต
โอปป้า!

เบบี๋คิดอย่างหมายมาดแล้ววิ่งหลบลูกพี่ของตัวเองพัลวัน พลัง
คิดหาว่าอะไรเป็นต้นเหตุทำให้พิสาองค์ลงขนาดนี้ แต่เด็กใสๆ อย่าง
เธอจะไปทำอะไรให้พิสาโกรธได้ เธอนะ! ใส่ชื่อไว้พิษสงจะตายไป ใครๆ
ก็รู้

“พี่พิสาโกรธอะไรหนูคะ หนูไปทำอะไรให้!” เบบี๋ตะโกนถาม
หญิงสาวที่ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงของเธอในการฝึกงานตลอดสามเดือน
ที่บริษัท Even for you ซึ่งเป็นบริษัทประหลาดที่รับทำงานทุกอย่างบน
โลกใบนี้ ตั้งแต่หาของไปจนถึงทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้ อย่าง
ที่เจ้าของบริษัทได้ตั้งปณิธานไว้

ซึ่งพูดตามตรง...เบบี๋ก็คิดว่านี่เป็นความคิดที่เพี้ยนๆ จะมีคนดีๆ
ที่โหดรับงานที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้ ทว่าเมื่อมาทำงานที่นี่ได้
เพียงสัปดาห์แรก...เบบี๋ก็ต้องยอมรับว่าเธอนั้นคิดผิดมหันต์ ยิ่งเมื่อได้
มาเห็นวิธีการทำงานและการจัดการทุกอย่างในบริษัท เด็กสาวก็ยิ่งอึ้ง
โดยเฉพาะคนที่ยืนด่าเธอขอดๆ จนแทบจะกินหัวเธออยู่รอบมร่อในตอน
นี้เป็นถึงเบอร์หนึ่งของบริษัท ที่ไม่เคยทำงานพลาดมาก่อนเลยสักครั้ง!

“ก็อีตาวรติที่แกส่งฉันไปหานะลิ” พิศาเบรกกะเียดยหน้าโต๊ะ
ทำงานของตน ยืนหอบหายใจแล้วพยายามสงบสติอารมณ์เมื่อคิดได้
ว่าเธอกินหัวเบบี๋ไปก็ไม่ช่วยอะไร เพราะตัวต้นเหตุที่ทำให้เธอโมโหนั้น
เป็นคนอื่น “ทำไมแกไม่บอกฉันว่าเขาเป็นคนปากร้ายซะ นังบี๋”

“เบบี๋คะ” คนที่มีชื่อเก่าว่าบี๋ยิ้มแห้ง ตบอกตัวเองเบาๆ เมื่อเอ่ย
ว่า “หนูชื่อเบบี๋คะพี่พิสา ไม่ใช่บี๋เฉยๆ”

“ฉันพอใจที่จะเรียกแกแบบนี้ แกจะทำไม” พิศาตีหน้ายักษ์
ยกมือเท้าแอมมองหน้าเด็กในปกครองของตนอย่างทำทนาย ในใจก็รู้ดี
ว่าเบบี๋ไม่กล้าหือกับเธอแน่ ด้วยตั้งแต่ที่เบบี๋มาฝึกงานกับเธอเด็กสาว

ก็โดนหางเลข พลอยโดนคนทั้งบริษัทเหม็นช้ำหน้าไปด้วย เพราะพิศามักจะใช้เบบี๋ไปสืบข่าวหรือไม่ว่าจะไปแอบฟังเรื่องที่คนอื่นนินทาตนมาแล้วให้ฟัง เพื่อเธอจะได้ตามไปคิดบัญชีถูกคน ดังนั้นเมื่อเธอโดนเกลียดเบบี๋จึงโดนเกลียดไปด้วยอย่างช่วยไม่ได้

“ก็ไม่ได้ทำอะไรคะ” เบบี๋ผินยืม แม้จะอยากร้องให้ที่โดนเรียกด้วยชื่อเก่า แต่สาวน้อยอย่างเธอหรือจะกล้าเหินกับลูกพี่เขาเหินอย่างพิศา “แล้วคุณวริตเขาทำไมคะ ทำไมพี่พิศาถึงเป็นแบบนี้”

แบบนี้ที่เด็กสาวหมายถึงก็คือแยกเขี้ยว เหมือนนางมารร้ายที่พร้อมจะฉีกอกเธอได้ทุกเมื่อ จากที่ทำงานและไปรับของที่พิศาสั่งทางอินเทอร์เน็ตร่วมเดือน เบบี๋ก็ได้รู้ว่าถ้าลูกพี่ของเธอจะโมโหและองค์ลงเป็นพิเศษต้องเป็นเรื่องที่มีเงินมาเกี่ยวข้องอย่างแน่นอน

แต่ผู้ชายที่ชื่อวริตที่พิศาเอ่ยถึงไม่ขาดปากนั้นเป็นถึงเป้าหมายสำคัญในการทำงานซึ่งมีเงินโบนัสสูงถึงล้านบาท ฉะนั้นจึงเป็นเรื่องที่แปลกสำหรับเบบี๋มากที่พิศาจะเกรี้ยวกราดชายหนุ่มทั้งที่เขาคือบ่อเงินบ่อทอง

“ก็จะทำไมล่ะ เขาก็ด่าว่าฉันเป็นหมาเน่สิ!” พิศาบอกเสียงหัวนจัต ขณะที่คนฟังนั้นสอ้าน้ำลาย “แถมยังปากเก่ง ทำเป็นฉลาด คอยดูเถอะ...อีกไม่นานหรอก ฉันจะทำให้เขาน้ำตาเซ็ดหัวเข้าเพราะฉัน” หญิงสาวประกาศชัด ใบหน้างามนั้นจริงจังจนคนเป็นลูกน้องชกจะหวั่นๆ ก่อนเบบี๋จะต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่ออีกฝ่ายหันมาตะคอกใส่เธอเสียงดัง “สวนแก!”

“คะ...คะ?”

“คืนนี้ฉันจะร่างสัญญาให้ แกเอาไปให้เขาอ่านด้วยแล้วกัน”

“ไหนพี่พิศาบอกว่า...”

“ฉันสั่งให้ทำอะไรแกก็ไปทำสินี่” พิศาชักสีหน้าเมื่อลูกน้องของเธอชกจะอดอด ไม่อยากทำงาน “จะเอาหมั้ยเงินนะ”

“เอาสิคะ!” คนอายุน้อยกว่ารีบพยักหน้ารับ เธอหรือจะไม่อยาก
ได้เงิน...ไม่มีทาง! “แล้วจะให้หนูไปหาคุณวริตวันไหนล่ะคะ”

“พรุ่งนี้สิคะ!” พิศาบอกเสียงดังฟังชัด ทำให้คนตัวเล็กถอน
หายใจหนักๆ อย่างไม่สบายใจ ก็เธอเคยไปเจอลูกค้าหรือเป้าหมาย
ที่มีสินค้าที่ลูกค้าต้องการคนเดียวเสียที่ไหน ไม่รู้ว่าคุณวริตอะไรนี่จะ
เป็นพวกเฒ่าหัวงูอย่างที่เคยเจออยู่บ่อยๆ หรือเปล่า แถมพี่พิศายัง
บอกว่าเขาเป็นคนปากจัดอีก

เบบี๋กลัว...

“พรุ่งนี้ก็ต้องไปที่บริษัท ดี ฌอห์น เอาสัญญาบ้าๆ นี่ไปมัด
ปากนายเฒ่านั่นแทนฉัน!”

“เจ้าคะพี่พิศฯ”

เช้าวันต่อมา เบปี้ลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวเพื่อเข้ามาทำงานที่บริษัท Even for you ตั้งแต่เช้าตรู่ โดยเธอนั้นเป็นคนแรกที่มาถึงร่างบอบบางในชุดนักศึกษาหัวถุงหมูปิ้งและข้าวเหนียวที่เธอซื้อมาเป็นอาหารเช้าในวันนี้ไปที่โต๊ะทำงานชั่วคราวของเธอ ซึ่งถูกจัดให้อยู่ใกล้โต๊ะทำงานของพี่เลี้ยงสาวทั้งสอง คนหนึ่งคือพิศา ส่วนอีกคนนั้นเป็นเพื่อนสนิทของพิศาชื่อว่าแหวนประดับ ซึ่งมีนิสัยแตกต่างจากพิศาสุดชั่ว

แหวนประดับนั้นเป็นสาวไทยผิวแทน หน้าคมขำและเงียบขริ้ม ขณะที่ผู้เป็นเพื่อนสนิทอย่างพิศาจะมีผิวที่ขาวจัดเนื่องด้วยมีเชื้อสายของคนจีนจากทั้งฝั่งบิดาและมารดา อีกทั้งนิสัยที่ไม่ยอมใครของพิศาที่หากมีเรื่องขึ้นมาเจ้าหล่อนจะต้องปะทะคะเอยให้ตายกันไปข้างหนึ่ง มีแต่เมื่อวานนี้แหละที่พิศาเป็นฝ่ายยอมแพ้แล้วล่าถอยออกมาก่อน

คิดแล้วเธอก็อยากจะเห็นคุณวริตอะไรนี้เสียแล้ว...อยากรู้กันว่าคนอย่างไรที่ทำให้ลูกพี่ของเธอแพ้อาบคาบเช่นนี้ได้

“มาแต่เช้าเชียวนะเบปี้”

เสียงทักนั้นทำให้เบปี้สะดุ้งสุดตัว หันขวับไปมองที่ต้นเสียง ก่อนเธอจะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่เมื่อพบว่าคนที่เข้ามาทักเธอนั้น

ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นเกศรา หรือพี่เกดที่ใครๆ เรียกกันจนติดปาก และเกศรานั้นเป็นเจ้าของบริษัทฟวงตำแหน่งผู้บริหาร Even for you อีกด้วย

“สวัสดิ์คะพี่เกด” เบบียกมือกระพุ่มไหว้คนที่อายุมากกว่าอย่างนอบน้อม ก่อนชูถุงหมูπίงและข้าวเหนียวพร้อมชวน “ทานข้าวเข้าด้วยกันไหมคะ”

เกศรามองถุงอาหารเข้าในมือนักศึกษาฝึกงานอย่างครุ่นคิด ก่อนพยักหน้าน้อยๆ ยอมแพ้ให้ความหิวแล้วรับคำชวนจากเบบี “ขอพี่ไปซงกาแฟก่อนนะ”

“ไม่เป็นไรคะ เดี๋ยวหนูไปซงมาให้...ต้องเอาข้าวไปใส่จานด้วย”

เมื่อเบบีเอ่ยเช่นนั้น คนที่ปากเสียงน้อยอย่างเกศราหรือจะกล้าแย้ง หญิงสาวพยักหน้ารับอย่างเหนื่อยอ่อน ก่อนหมุนตัวเดินเข้าไปในห้องทำงาน พร้อมกับเบบีเดินเข้าไปในส่วนที่เป็นแพนทรีที่จัดไว้สำหรับบริการพนักงานในบริษัท

ใช้เวลาเพียงไม่นานเบบีก็กลับมาที่โต๊ะทำงานของตัวเองพร้อมกับถาดใส่อาหารเข้าและกาแฟของเกศรา เด็กสาวค่อยๆ วางถาดลงบนโต๊ะ และเมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมา เบบีก็เห็นเกศราผลัดประตูห้องทำงานออกมาพร้อมกับมือถือในมือ สีหน้าอิดโรย

“กาแฟคะพี่เกด” เบบีหยิบแก้วกาแฟมาส่งให้คนที่นับว่าเป็นเจ้านายเธอ คอยหลบมองหน้างามของเกศราด้วยความเป็นห่วงแล้วจึงตัดสินใจถาม “เมื่อคืนพี่เกดไม่ได้กลับบ้านใช่ไหมคะ”

“อ้อ” เกศราครางตอบ แล้วยกแก้วกาแฟที่ยังมีควันกรุ่นอยู่ขึ้นจิบ “พี่คุยงานเพลิน พอดีกับเมื่อคืนนี้ยายสาส์นเอกสารเรื่องสัญญาซื้อแหวนที่จะส่งให้คุณวริตมาให้พี่...เลยยาว”

“ตกลงแล้วคุณวริตเขาจะขายแหวนแล้วหรือคะ” เบบีขมวดคิ้วไม่คิดว่างานมันจะง่ายดายปานนี้

ทว่าเกศรากลับส่ายหน้าเบาๆ อย่างอ่อนเฟีย เหลือบมองหน้า
เธอพลางหยิบหมูปิ้งไม้หนึ่งชิ้นมากัด

“พี่คิดว่าคงไม่ง่ายขนาดนั้นหรอก...แต่เอาสัญญาไปให้เขาดู
ก่อนก็ดี จะได้ต่อรองกันง่าย ๆ”

“แล้ว...คุณวริตเขาเป็นอย่างไรคะ” เนื่องจากเธอต้องเป็นคน
เอาเอกสารนี้ไปยื่นให้คุณวริต เบบี๋จึงอยากรู้ว่าชายหนุ่มคนนั้นมีนิสัย
ใจคออย่างไร จะขี้เหวี่ยงวีนหรือหยิ่งเธอก็คงพอจะรับได้...แต่ถ้าเจ้าผู้
เป็นสมภารกินไถ่วัดละ เธอคงลำบากหน่อย เพราะไม่ถูกชะตากับคน
ประเภทนี้เลยจริงๆ

เจอที่ไรต้องมีเรื่องทุกที่...

“เท่าที่รู้มาเขาก็เป็นคนง่าย ๆ นะ” เกศรามักจะรู้นิสัยใจคอ
ของลูกค้าหรือคนที่เธอต้องไปเกี่ยวข้องเพราะงานในเบื้องต้น ด้วย
คอนเซปต์ที่ว่า ‘ทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้’ ของบริษัทของเธอ
เป็นเหตุที่ทำให้ต้องทำงานกับความต้องการของคน ซึ่งนั่นรวมถึงความ
รู้สึกที่เธอแค้นอาวอนไม่ได้ของคนด้วย...ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เธอรู้
เรื่องนี้

“จะว่าไป...เขาเป็นคนดีมาก” เล่าไปแล้วเกศราก็นั่นเสียงหนัก
ตรงประโยคสุดท้าย ซึ่งเธอเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงเพราะแหล่งข่าวของเธอ
ทุกคนต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า ชายที่ชื่อวริตคนนี้แสนดีเกินมนุษย์
ปกติ

“แต่พี่พิศบอกว่าเขาด่าพี่พิศานะคะ” เบบี๋แย้งอย่างลูกน้องที่
เชื่อลูกพี่ฝั่งหัว “ด่ากราดจนพี่พิศโกรธมากกก” พร้อมกับลากเสียง
ยาวบอกถึงอารมณ์โกรธของผู้เป็นลูกพี่เมื่อคราวที่โท. มาสั่งงานกับ
ตน ทว่าเกศรากลับทำเพียงเหลือบมองหน้าเด็กสาวแล้วยิ้มมุมปาก

“อย่าเชื่อที่พิศพูดทุกอย่างเลยเบบี๋ พิศาน่ะเชื่อได้ที่ไหน”

เท่านั้นหน้าเกลี้ยงเกลาสมวัยก็เกิดประกายเข้าใจ แน่แน่นอนว่า

เธอรู้ว่าลูกพี่ของเธอนั้นเป็นคนเช่นไร แต่กระนั้นพิศาก็ยังเปรียบเสมือน
ร่มโพธิ์ร่มไทรของเธอ ดังนั้นเธอจะไม่เชื่อว่าพิศเป็นคนไม่ดีอย่างที่
เกศราพูด

พิศเป็นคนดี มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือเธอ...

เบบีบอกตัวเอง ร่ำร่ำจะส่งพิศไปประกวดนางสาวไทยอยู่แล้ว
หากว่าเธอไม่โดนขัดจังหวะโดยพี่สาวคนสวยอีกคนเสียก่อน ผู้มาใหม่
นั้นสูงโปร่งจนเบบีรู้สึกอิจฉา นัยน์ตาคมกริบตัวดมองเธอก่อนหรือแคบ
ลง

“เป็นไงมาไงล่ะ ทำไมวันนี้ถึงได้มาเช้า” แหวนประดับยกมือ
ไหว้เกศรา ก่อนหันมาถามนักศึกษาสาวที่เธอต้องเป็นพี่เลี้ยงร่วมกับ
เพื่อนสนิท ที่ปกตินั้นถ้าไม่เจตน์มโหฬารห้าสิบเก้าไม่ต้องหวังหรือกว่าจะได้
เจอหน้าเบบี “วันนี้ต้องออกไปไหนหรือ”

“พิศพาให้เอาเอกสารไปให้คุณวริศค่ะ” เบบีรายงานแจ้วๆ
เพราะแหวนประดับนั้นเป็นพี่เลี้ยงอีกคนของเธอ อีกทั้งหญิงสาวยังเป็น
เพื่อนสนิทของพิศ เบบีจึงไม่ต้องกังวลว่าตนจะบอกอะไรที่แหวน-
ประดับไม่ควรรู้ออกไป เพราะหากพูดกันตามจริงแล้ว...ไม่มีอะไรที่เป็น
เรื่องของพิศที่พี่แหวนไม่รู้

“อ้อ เรื่องนั้นเองหรือ” แหวนประดับพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะเดิน
ไปนั่งที่โต๊ะทำงานของตนเองซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโต๊ะของเด็กฝึกงานเท่าใด
นัก จากนั้นห้วงความของหญิงสาวก็ขมวดเข้าหากันอย่างไม่เข้าใจเมื่อ
ระลึกได้ว่าชายที่ชื่อวริศนั้นเป็นใคร และเกี่ยวข้องกับพิศอย่างไร “แล้ว
ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้น เห็นวันนี้ลงข่าวว่าเขาเป็นแฟนกับยายศ ลูกพี่
เราไปก่อเรื่องอะไรเอาไว้หรือเปล่า”

เธอคงจะคิดผิดเสียแล้วที่คิดว่าแหวนประดับรู้ทุกเรื่อง เด็กสาว
ยิ้มแห้งก่อนจะหัวเราะแหยๆ เหลือบมองหน้าของพี่เลี้ยงและเจ้าของ
บริษัทอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“ก็คิดว่าพีพิศานะ...” เบบี๋ลากเสียงยาวเหยียด พยายามยืดเวลาที่ตนต้องเล่าเรื่องที่ลูกพีไปก่อไว้ออกไปอีกนิด “แบบเมื่อวานนี้นะคะ”

“พูดมาเลยได้ไหม” เกศราต่อรอง วางหมูปิ้งในมือลง ด้วยเมื่อวานพิศาทัวร์. มาแจ้งเธอว่าวันนี้จะขอลาป่วย และจะร่างสัญญาให้เบบี๋เป็นคนนำไปส่งให้วริต แต่ไม่ได้บอกเหตุผลว่าเกิดอะไรขึ้น “พีชี่เกียจลุ่น”

“ก็พีพิศานะไปจะอยู่กับคุณป้าโฉมฉายที่ห่างตอนพาคุณวริตไปเอาของนะสิคะ”

เบบี๋กระซิบกระซาบ เหลือบมองซ้ายขวาอย่างระแวงระวังด้วยเกรงว่าจะมีคนมาได้ยินเรื่องนี้แล้วเอาไปแพร่พรายต่อ...และหากเรื่องนี้ไปถึงพิศารับรองเลยว่าต้องมีคนตายไปข้างอย่างแน่นอน

โดยเฉพาะคนปล่อยข่าวอย่างเธอ...

“หา!” หญิงสาวอีกสองคนอุทานลั่น แทบจะไม่เชื่อหูตัวเองกับสิ่งที่เพิ่งได้ยิน

“จริงค่ะ!” เบบี๋พยักหน้าอย่างแข็งขัน กลัวว่าเกศราและแหวนประดับจะไม่เชื่อถ้อยคำพูดของตน “แล้วคุณวริตก็มาห้ามพีพิศาไม่ให้กินหัวคุณโฉมฉาย พีพิศาก็เลยองค์ลงจนโดนคุณวริตตำว่าเป็นหมาบ้า”

“อะไรนะ!” ครั้งนี้เสียงของเกศราและแหวนประดับดังขึ้นไปอีกระดับ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามิใครกล้าด่ายายพิศา ยิ่งตอนที่เจ้าตัวจะกับผู้หญิงที่ชื่อโฉมฉายด้วยแล้ว...ไม่มีทางที่คนฉลาดๆ ที่ไหนจะกล้าเข้ามาขวาง

พูดแล้วก็อยากเห็นหน้าผู้ชายที่ชื่อวริตขึ้นมาติดหมัด อยากรู้แน่ๆ ว่าเป็นคนอย่างไร ทำไมถึงได้เล่นงานพิศาจนคนร้ายกาจต้องหลบไปเสียแผล ไม่กล้าไปเผชิญหน้ากับเขาอีก

“นั่นแหละค่ะ พี่พิศบอกหนูมาเท่านี้” เบบี๋ยกมือขึ้นเป็นการบอกให้หญิงสาวอีกสองคนเก็บคำถามเอาไว้เสีย เพราะเธอไม่มีคำตอบอื่นจะให้ “แล้วกันนะคะ...ถ้าให้หนูเดา เรื่องที่พี่พิศเป็นพงเป็นแพนกับคุณวรินเญี หนูคิดว่าพวกนักข่าวคงได้ข่าวกันเอาเอง เพราะคุณวรินเญีเป็นคนหล่อ”

ฟังดังนั้นแล้วผู้หญิงอีกสองคนก็ถอนหายใจดังเฮือกออกมาพร้อมกันด้วยความหนักใจ เมื่อเห็นว่าทั้งเบบี๋และพิศานั้นมีนิสัยใจคอใกล้เคียงกันมาก ยิ่งปล่อยให้อยู่ด้วยกัน ทำงานด้วยกันเช่นนี้ ก็แทบจะเรียกได้ว่าเด็กสาวนั้นถอดแบบจากพิศมาแทบจะไม่ผิดเพี้ยน

จะต่างกันก็แค่ตรงที่เบบี๋นั้นเด็กกว่า สดใสมากกว่า และร้ายกาจน้อยกว่าคนเป็นลูกพี่เท่านั้นเอง

“แล้วนี่เตรียมตัวหรือยังว่าถ้าไปหาคุณวรินเญีแล้วจะต้องทำยังไงบ้าง” แหวนประดับเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะพูดเรื่องเพื่อนสนิทของตนต่อ เอาไว้ถึงเวลาพักแล้วเธอโทร. ถามพิศเอาเองก็ยังไม่สาย

“พี่พิศบอกว่าให้เอาสัญญาไปทิ้งไว้เฉยๆ ค่ะ บอกว่าให้คุณวรินเญีอ่านให้เข้าใจ...ถ้าต้องการแก้ไขตรงไหนเดี๋ยวเราค่อยไปเอาสัญญากลับมาแก้ไขอีกที”

“นี่เขายอมขายแหวนแล้วหรือคะพี่เกด” แหวนประดับขมวดคิ้วหันไปขอคำตอบจากผู้ที่เป็นรุ่นพี่และนายจ้างของตน ซึ่งเกศราก็ทำเพียงส่ายหน้าอย่างจนปัญญา ด้วยเธอั้นไม่รู้จริงๆ ว่าชายหนุ่มได้ตกลงที่จะขายแหวนให้แก่ Even for you แล้วหรือไม่

เกศราเองก็ได้รับคำบอกเล่าจากพิศ...ซึ่งเป็นคนรับผิดชอบมาว่าให้ตรวจทานสัญญาาก่อนจะส่งมอบให้ชายหนุ่มอ่านเท่านั้น ส่วนเรื่องรายละเอียดพิศคงจะยังหัวฟัดหัวเหวี่ยงอยู่จึงไม่ได้ชี้แจงอะไร

“ไม่รู้จ๊ะ พิศาไม่ได้บอก”

“อะไรของเขานะ ไม่บอกอะไรอย่างนี้แล้วจะให้เด็กไปทำงานต่อ
ยังงัย” แหวนประดับบนเพื่อนสนิทด้วยความไม่พอใจ พิศานั้นเป็น
เช่นนี้เสมอ หากอะไรไม่ถูกใจก็จะหายไปเสียๆ ทั้งงานเอาไว้มัน
หรือไม่ก็เกศราเป็นคนจัดการ และตอนนี้ก็มีเบบี๋เพิ่มมาอีกคน

“พีพิศาดี๊ดดมากคะ” เบบี๋ยื่นหน้ามาออกความเห็น ปักใจเชื่อ
ว่าเธอคงเป็นคนเดียวที่ได้รับรู้ความเกรี้ยวกราดของพิศาดี๊ดดเวลานี้
“เดี๋ยวดูๆ”

“อย่างไรก็น่าจะบอกรายละเอียดงานมาบ้าง แบบนี้จะเหนื่อย
เรานะ” แหวนประดับยังคงห่วงเด็กฝึกงานของเธอ

ทว่าคนโดนเป็นห่วงกลับยิ้มแป้นแล้วส่ายหัวดิกด้วยกิริยา
กระตือรือร้นและน่ารัก

“ไม่ลำบากเลยคะ เรื่องแค่นี้เอง จีบจ้อย”

“เอาเถอะ ยังไงก็ดูแลตัวเองดีๆ แล้วกัน” แหวนประดับตัดบท
ระหว่างที่เกศราเดินกลับไปห้องทำงานเพื่อเตรียมเอกสารสัญญา
มาให้เด็กฝึกงาน ไม่นานเจ้าของบริษัทก็กลับมาพร้อมซองเอกสารในมือ
พร้อมกับสีหน้าอ่อนโยนเมื่อส่งซองเอกสารให้เบบี๋

“นี่จะเบบี๋ แล้วก็ เงินค่าหมຶ່ງที่พี่กินของเราไป”

“ขอบคุณคะพี่เกด” เด็กสาวยิ้มหวานก่อนยกมือไหว้เจ้านาย
อย่างซดซ้อย แล้วเอื้อมมือไปรับซองเอกสารและธนบัตรห้าร้อยบาท
มาถือไว้ เธอซื้อหมຶ່ງไม่กี่สิบบาท แต่ได้เงินคืนขนาดนี้ เบบี๋ว่าคุ้ม “หนู
ไม่ทอนนะคะ”

เกศรายิ้มขำเมื่อเบบี๋อุบอุบบอกระหว่างเก็บเอกสารใส่กระเป๋า
ที่เธอสะพายอยู่ด้านหลัง พลังสันติระบะเบาๆ อย่างอ่อนใจ เธอปล่อยให้
เบบี๋อยู่กับพิศาดี๊ดด ไม่นานเด็กสาวก็ติดนิสัยซื้กหน้าเงินมาจากพิศาดี๊ดด
หรือนี้ น่าเป็นห่วงจริงๆ

“ไม่ต้องคืนหรอกจ้ะ พี่ให้เป็นค่ารถไปหาลูกค้าด้วย”

“ขอบคุณค่ะพี่เกด”

“รีบไปเถอะไป เดี่ยวสายแล้วคุณวริตเขาจะว่า” แหวนประดับเป็นคนเตือนสติเด็กสาว เบบี๋จึงหันมาพยักหน้ารับแรงๆ ระหว่างเก็บข้าวของที่เธอคิดว่าจำเป็นลงกระเป๋าไปด้วย โดยมีเกศราและแหวนประดับยืนมองอยู่อย่างเป็นห่วง ด้วยไม่เคยปล่อยให้เบบี๋ออกไปทำงานนอกสถานที่คนเดียวมาก่อน จะไปก็ต้องติดสอยห้อยตามลูกพี่อย่างพิศไปเท่านั้น

ทว่าวันนี้ทั้งคู่ติดลูกคำสำคัญทั้งสิ้นจึงไม่มีใครว่างไปเป็นเพื่อนเบบี๋ได้ แต่ท่าทางของคนที่ต้องไปพบลูกคำคนเดียวเป็นครั้งแรกก็กระฉับกระเฉง มีพลังเหลือเฟือ ทั้งเกศราและแหวนประดับจึงพอจะวางใจได้บ้าง อีกทั้งพิศาก็คงเทรนเบบี๋มาทุกอย่างแล้ว เห็นติดสอยห้อยตามกันไปทุกที่ขนาดนั้น

“หนูไปก่อนนะคะ พี่เกด พี่แหวน”

“ไปเถอะ ได้เรื่องยังงี้ก็มาบอกพี่ด้วยละ” เกศรายกมือรับไหว แล้วมองหน้ากับมือซ้ายของตนอย่างแหวนประดับเป็นเชิงปรึกษาหารือ ก่อนจะส่ายตบเตือนสาวน้อยเบบี๋เสียงเข้ม “แล้วก็อย่าไปก่อเรื่องอะไรละ แคลูกพี่ของเราทำไว้พี่ก็เหนื่อยจะตามแก้แล้ว”

“ไม่ก่อเรื่องค่ะพี่เกด ไปแล้วนะคะ” แล้วเด็กสาวก็ยกมือไหว้อีกครั้ง ก่อนจะเดินลื่นวอกออกไปจากออฟฟิศ ทั้งสองสาวเอาไว้วกับความเป็นห่วง

“จะไหวไหมคะพี่เกด ยายพิศคงสอนอะไรร้ายๆ เบบี๋เอาไว้เถอะ” แหวนประดับเป็นคนทำลายความเงียบ แต่คนฟังนั้นกลับทำเพียงถอนหายใจออกมายาวเหยียดอย่างคนที่ปลงกับเรื่องนี้แล้ว

“แบบนั้นคงต้องปล่อยไปตามเวรตามกรรมแล้วละ แต่เบบี๋ไม่ใช่เด็กที่ทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง...คงไม่มีปัญหาอะไรหรอก”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นก็แล้วกันค่ะ” แหวนประดับพึมพำ ก่อนที่

ทั้งคู่จะแยกย้ายกันไปทำงานของตัวเองเมื่อเพื่อนร่วมงานหลายคน
ทยอยเข้ามาตักต้อนและนั่งประจำที่โต๊ะทำงานแล้ว เลิกคิดพะวงเรื่อง
เด็กสาวที่กำลังจะเอาสัญญาไปให้วริตแทนลูกพี่

หลังออกมาจากบริษัท เบปี้ก็ตรงมาที่บริษัท ดี ฌอห์น ซึ่ง
เป็นจุดหมายปลายทางที่พิศาได้บอกกับเธอเอาไว้ผ่านทางกรุปไลน์
ทันที เบปี้ลงจากแท็กซี่แล้วเดินเข้าไปในบริษัทหอสังหาริมทรัพย์ยักษ์
ใหญ่ที่เป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้าใจกลางเมืองหลายแห่งใน
ประเทศไทย

ซึ่งยิ่งทำให้เบปี้รู้สึกตัวเล็กกระจิ่วหลิวเมื่อก้าวผ่านประตู
อัตโนมัติเข้าไป ยิ่งเห็นบริษัทเธอก็ยิ่งอยากเห็นหน้าคุณวริตอะไรนั้น
ของพิศา อยากรู้มากกว่าคนอย่างไรที่ทำงานอยู่ในบริษัทนี้ แถมยังมี
ตำแหน่งใหญ่โต และทำให้พิศาหนีกระเจิงไปได้

เธอว่าคุณวริตนี้ต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

“สวัสดิ์ค่ะ ดิฉันมาจากบริษัท Even for you มาพบคุณวริตค่ะ”
เบปี้เดินตรงไปหาประชาสัมพันธ์สาวสวยแต่ก็สวายน้อยกว่าพิศา
สายตาอันแหลมคมของคนสอดรู้สอดเห็นที่ต้องคอยสืบหาข้อมูลให้
ลูกพี่ของเบปี้ตรึงแน่นที่ป้ายชื่อของผู้หญิงตรงหน้า จดชื่อ ‘แก้วกาญจน์’
เอาไว้ในใจ ก่อนเด็กสาวจะยิ้มหวานอย่างฉันทมิตรไปให้ผู้หญิงคนนั้น

แก้วกาญจน์เหลือบสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ขึ้นมองหน้า
เด็กสาวในชุดนักศึกษา ก่อนจะยิ้มปากแน่นเมื่อเห็นว่าดวงหน้าเกลี้ยง
เกลานั่นน่ารักและสดใสสมวัยเพียงใด

“คุณวริตยังไม่เข้ามาค่ะ ไม่ทราบว่าได้นัดเอาไว้หรือเปล่าค่ะ”
แก้วกาญจน์ถามโดยไม่แยงหน้ามองเด็กสาวอีกครั้งให้เสียเวลา แสร้งทำ
เป็นกดคีย์บอร์ดเพื่อเช็กตารางนัดหมายของวริต แต่ความจริงนั้นเธอ
กำลังกดแชตบอกสุณี แฟนคลับเบอร์หนึ่งของชายหนุ่ม เพื่อแจ้งว่า

วันนี้มีเด็กนักศึกษาamahาวริต

“พี่พิศาสั่งให้มาคะ” เบบีฉีกยิ้มให้ประชาสัมพันธ์สาว ยกชื่อของพิศามาอ้าง ชื่อ พิศา สิงหพิทักษ์ นั้นได้ผลดียิ่งกว่ายันต์พระเกจิอาจารย์เป็นไหนๆ เสียอีก ตั้งแต่เธอฝากตัวเป็นมือขวาของพิศานั้น ไม่มีครั้งไหนที่เธอเอาลูกพี่มาอ้าง เบบีชอบยกชื่ออันศักดิ์สิทธิ์นี้มาอ้างยามจำเป็นอย่างเช่นเวลานี้

“อย่างนั้นรบกวนขึ้นไปรอที่ห้องรับรองข้างบนนะคะ”

นั่นปะไร...บอกแล้วว่าได้ผล

“ห้องไหนหรือคะ” เบบีเอียงคอถาม แหงนหน้าไปตามมือของแก้วกาญที่ชี้บอกอย่างสะเปะสะปะแล้วเบบีก็หมั่นไส้อีกฝ่ายขึ้นมาตึงตัง คอยดูเถอะ เธอจะกลับไปฟ้องพี่พิศา บอกให้พี่พิศามาเล่นงานผู้หญิงคนนี้จนลืมไม่ลงเลย เชอะ!

“ห้องรับรองเล็ก...เดินตรงไปสุดทาง อยู่ขวามือ” ประชาสัมพันธ์สาวบอกด้วยน้ำเสียงซังกะตาย ซักสี่หน้าใสเด็กสาว แม้จะรู้ว่าหล่อนนั้นถูกส่งมาโดยแฟนสาวของวริต แต่แก้วกาญก็ไม่ได้เกรงกลัว ด้วยเธอรู้ดีว่าต่อให้มีตำแหน่งใหญ่โต แต่วริตก็ไม่เคยใช้น้ำที่การงานในการข่มเหงคนที่ต่ำกว่า

จะมีก็ตั้งแต่ที่แฟนสาวที่ชื่อพิศาของเขาโผล่มาที่บริษัทนี้แหละ ที่วริตเริ่มทำตัวแปลกๆ ไม่โอนอ่อนให้เพื่อนร่วมงานเหมือนก่อนหน้านี้ แต่แก้วกาญก็ไม่โทษวริตหรอก ก็ในเมื่อแฟนสาวของเขานั้นทั้งสวย ทั้งรวย แถมยังเป็นไฮโซตระกูลดัง ถ้าเธอเป็นชายหนุ่ม เธอก็คงทั้งรัก ทั้งหลงแฟนเหมือนที่วริตเป็นนี่แหละ

“ขอบคุณค่ะพี่คนสวย” เบบียกมือไหว้ ยอแก้วกาญไปที่หนึ่ง เธอจึงได้รับรอยยิ้มเอียงอายจากสาวใหญ่ ท่าทางของแก้วกาญก็อ่อนลงทันตา “ว่าแต่ว่าพี่ใช้น้ำหอมอะไรคะ อ้อมหอม”

“ไม่ได้ใช้อะไรเป็นพิเศษหรอก” แก้วกาญปฏิเสธอย่างมีจริต

ก่อนจะก้มหน้าสูดกลิ่นน้ำหอมที่เธออุตส่าห์กัดฟันควักเงินซื้อ แล้ว
เล็กก็ดมมดเด็กสาวตรงหน้าพร้อมกับถามซ้ำเพื่อความแน่ใจ “ว่าแต่
ว่า...หอมจริงหรือ”

“จริงค่ะพี่” เบบี๋พยักหน้าแรงๆ เรื่องการเอาอกเอาใจยกยอ
ปอบ้านนั้นเธอเก่งไม่เป็นสองรองใครอย่างแน่นอน “ตัวพี่นะฮ่อมหอม...
หนูก็นึกว่าใช้น้ำหอมเสียอีก”

“ไม่ได้ใช้หรอก” แก้วกาญจน์ยิ้ม ชื่นใจเหลือเกินที่มีคนสังเกต
น้ำหอมใหม่ของเธอ เธอคิดมาทำงานทุกวัน แต่เพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ
ไม่ยักทัก วันนี้เด็กแปลกหน้ากลับเป็นคนเอ่ยปากชมเธอ แก้วกาญจน์
อดที่จะอารมณ์ดีเป็นพิเศษไม่ได้ “ไปนั่งรอที่ห้องรับรองเถอะไป เดี่ยว
พี่จะให้คนเอาของว่างไปให้”

“ขอบคุณค่ะ พี่ใจดีจัง” เบบี๋ยกมือไหว้อย่างรู้งาน เห็นช่องทาง
หาพรรคพวกในบริษัท ดี ฉะนั้น เมื่อเอาไว้เป็นแหล่งข่าวในอนาคตได้
แล้ว เบบี๋จึงหยอดแก้วกาญจน์ไปอีกหน “คนอะไรทั้งสวยทั้งใจดี”

“อ๊วย พอได้แล้ว...สวยเสียอะไรกันล่ะ พุดไปเรื่อย” แก้วกาญจน์
แสร้งบอกปัดอย่างไม่เห็นด้วย แต่แก้มงามกลับเป็นสีแดงระเรื่อบอก
ชัดว่าเธอกำลังอาย เบบี๋ที่เห็นช่องทางจึงได้แต่อมยิ้มซ้ำ

“ไม่ได้พุดไปเรื่อยนะคะ พุดความจริง”

“อ๊วย เด็กอะไรเนี่ย...ห้ามก็ไม่ฟัง” แก้วกาญจน์แสร้งบ่น แต่กลับ
ลุกขึ้นจากโต๊ะทำงานเพื่อเดินนำเด็กสาวขึ้นไปยังห้องรับรองด้วยตัวเอง
ทั้งที่ตอนแรกนั้นเธอยังมีท่าทางไม่เป็นมิตรเมื่อรู้ว่าเบบี๋นั้นเป็นคนของ
พิศายุเลย “ไป เดี่ยวพี่จะพาไปส่ง ท่าทางอย่างเราปล่อยให้เดินไป
เองคงหลง”

“ขอบคุณนะคะ” เบบี๋เดินตามหลังประชาสัมพันธ์สาวไปเสียบๆ
แต่สายตาก็กวาดมองรอบตัว เก็บข้อมูลต่างๆ เอาไว้ในหัว เผื่อว่าเธอ
จะต้องกลับมาที่นี่อีกครั้ง ระหว่างนั้นเบบี๋ก็ยังไม่เก็บปากเก็บคำ หัน

ไปตามจ้อกับแก้วกาญจน์เพื่อหวังผูกมิตร “นี่พี่แก้วกาญจน์คนสวยมาทำงานคนแรกแบบนี้ทุกวันหรือคะ”

‘แก้วกาญจน์คนสวย’ หันมองหน้าเด็กสาว ก่อนจะค้อนปะหลับปะเหลือก แสร้งไม่พอใจกับศัพท์อันยาวเหยียดที่เด็กสาวใช้เรียกแทนตัวเธอ ก่อนจะจิบปากจิบคอว่าอย่างมีจริต

“ก็ต้องมาก่อนซี ก็ต้องคอยรับนัดให้คุณณห์เขา”

“อ้อ” เบบี๋พยักหน้ารับรู้ ไม่ได้สนใจชื่อที่เพ่งโผล่ขึ้นมาในบทสนทนาอย่างชื่อที่ว่า ‘ณห์’ แต่ยังคงยิ้มหวานหันไปประจบหญิงสาวข้างตัว “แต่แปลกจัง พี่แก้วกาญจน์เข้าทุกวันแบบนี้ทำไมหน้ายังไม่ก็อกอยู่เลย บอกเคล็ดลับหนูบ้างสิ ช่วงนี้หนูนอนดึกทุกวันเลย”

แก้วกาญจน์ยิ้มขยี้มกว่าเก่า ก่อนจะแะะบอกแม่บ้านให้เตรียมขนมและน้ำดื่มมาต้อนรับแขกของคุณวริต และเดินนำเด็กสาวในชุดนักศึกษาไปที่ห้องรับรองพลางเอ่ย “เรียกพี่ว่ากาญจก็ได้”

“ได้ค่ะพี่กาญจ” เบบี๋กระตุกยิ้มร้ายกาจ เมื่อเป้าหมายนั้นสุขเหยื่อ แสดงออกถึงความสนิทสนมและไว้วางใจโดยใช้เวลาเพียงไม่นาน เห็นไหมล่ะว่าหน้าตาชื่อๆ ไม่มีพิษมีภัยของเธอก็มีข้อดีอยู่เหมือนกัน

“อ้าว รอดคุณวริตอยู่ในห้องนี้นะ” แก้วกาญจน์พาเด็กสาวมาถึงห้องรับรองก่อนจะได้บอกเคล็ดลับความงามแก่อีกฝ่าย ประชาสัมพันธุ์สาวผายมือไปที่ประตูห้อง เอี้ยวตัวมองด้านหลังเมื่อแม่บ้านวัยกลางคนนั้นถือของว่างและเครื่องดื่มมารอต้อนรับแขกตามคำสั่ง “พี่ที่ลืมนถามเลยว่าเราจะให้พี่แจ้งคุณวริตว่ายังไง ให้บอกว่าคุณพิศาส่งมาไม่ได้นะเดี๋ยวเจ้านายดู”

“บอกว่าหนูมาจาก Even for you ก็ได้ค่ะ” เบบี๋ยิ้มกว้าง และแก้วกาญจน์ก็พยักหน้ารับ ก่อนจะถอยออกไปทำหน้าที่ของตัวเอง ไม่อยากให้เกิดเหตุการณ์มีคนมาติดต่อธุระแล้วไม่มีใครรับรองเกิดขึ้น

เมื่อร่างบางของแก้วกาญจน์ไปเบบี๋จึงผลักประตูห้องรับรอง

เมื่อเข้าไปนั่งรออย่างที่แก้วกาญจน์บอกไว้ เด็กสาวก็ล้วงมือถือออกจากกระเป๋าเป้ด้านหลังของเธอ เพื่อกดข้อความหาลูกพี่ ผู้ที่มอบหน้าที่ในการนำเอกสารมาให้ลูกค้าคนสำคัญ และรายงานความคืบหน้าให้พิศาทังอย่างละเอียดยิบ

“หนูนั่งรอคุณวริตอยู่ที่ห้องรับรองค่ะ ยังไม่มีใครมาทำงาน”

ส่งข้อความเรียบร้อยแล้วเบบี๋ก็เก็บมือถือลงกระเป๋าตามเดิมเงยหน้าขึ้นมองเมื่อประตูห้องถูกผลักโดยแม่บ้านคนหนึ่ง คนที่อายุน้อยกว่าอย่างเบบี๋จึงรีบลุกขึ้นไปช่วย แยกถาดของว่างและน้ำหวานมาถือเองอย่างเกรงใจ

“หนูช่วยค่ะป้า”

“ไม่ได้ค่ะ ไม่ได้ คุณเป็นแขก ให้ดิฉันทำเถอะค่ะ” สมพรละล้าละลักบอก ทำท่าจะแย่งถาดนั้นมาถือเองพร้อมกับทำหน้าลำบากใจ เมื่อเห็นว่าสาวน้อยในชุดนักเรียนนั้นจัดการวางจานขนมและน้ำหวานลงบนโต๊ะกลมกลางห้องเรียบร้อยแล้ว ก่อนจะยื่นถาดเปล่ากลับมาให้สมพร “โอ้ คุณ...เกิดใครมาเห็นเข้าดิฉันก็แยสิค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ห้องนี้มีแค่เราสองคน” เบบี๋ยิ้มกว้าง มองแม่บ้านที่อายุมากจนเป็นแม่ของเธอได้แล้วเด็กสาวก็ถอนหายใจ อัดคิดไม่ได้ว่าถ้าแม่ของเธอยังอยู่ท่านก็คงไม่จำเป็นต้องทำงานเป็นแม่บ้านให้แก่วัฒนเหมือนกับผู้หญิงตรงหน้าเธอคนนี้

ยังไม่ทันที่เบบี๋จะได้ชวนแม่บ้านพูดคุยอะไรกันไ่มากกว่านั้นจู่ๆ ประตูห้องรับรองก็โดนผลักเข้ามาโดยผู้หญิงอีกคน ที่น่าจะทำงานที่บริษัท ดี ฌอห์น เพราะผู้หญิงคนนั้นก้าวเข้ามาในห้อง จ้องมาที่เธอเหม็ง ก่อนจะเอ่ยปากไล่แม่บ้านด้วยน้ำเสียงกระด้าง วางอำนาจว่าตนเหนือกว่าอยู่ในที่

“ออกไปสมพร ฉันมีเรื่องจะคุยกับแขกของคุณวริตหน่อย”

แขกของคุณวริตได้แต่เอียงคอมองหน้าผู้มาใหม่ แอบแะปากในใจและตั้งใจจะจดชื่อผู้หญิงคนนี้ไปฟ้องลูกพี่ของเธอ เพื่อให้พิศากลับมาจัดการกับหญิงสาว แต่ปัญหามันติดอยู่ตรงที่ว่าผู้หญิงคนนี้ยังไม่แนะนำตัวให้เรารู้ชื่อนี้สิ

“คุณพิศาส่งมาหรือ” ผู้หญิงคนนั้นเดินอ้อมโซฟา กวาดตามองนักศึกษาสาวด้วยสายตาดูถูกและเป็นอริ แอบยิ้มเยาะในใจเมื่อคิดว่าเธอนั้นดูดีกว่าเด็กคนหนึ่งที่แฟนคุณวริตส่งมาเป็นไหนๆ “เขาไปไหนเสียล่ะ ทำไมวันนี้ไม่มาเฝ้าคุณวริตเอง”

“ไม่ทราบว่าคุณเป็นใครคะ” เบบี๋ไม่ตอบคำถาม แต่กะพริบตาปริบๆ อย่างชื่อๆ มองหน้าผู้หญิงที่เอย่ถามเรื่องของลูกพี่เธออย่างเสียมารยาทก่อนจะย้อนถาม “พอดีพี่พิศไม่ได้แจ้งว่าให้ฉันมาตอบเรื่องส่วนตัวกับใครเป็นพิเศษ...”

“ฉันชื่อสุณี!” อีกฝ่ายตอบอย่างกระแทกกระทั้น หายใจแรงเมื่อตระหนักได้ว่าเด็กในชุดนักศึกษาตรงหน้านั้นกวนประสาทเพียงไร นี่พิศาคงสั่งสอนกันมาละสิทำ...ไม่อย่างนั้นเด็กนี่คงไม่กล้าปิ่นเกลียวเธอขนาดนี้หรอก “เป็นเลขาฯ คุณฉอมhorn เจ้าของบริษัท”

“แล้วยังไงคะ” เบบี๋ไม่เข้าใจว่าตำแหน่งเลขาฯ ของเจ้าของบริษัทนั้นทำให้สุณีมีสิทธิ์อะไรที่จะถามเรื่องส่วนตัวของพิศและวริต

แม้เรื่องที่พิศและวริตคบหากันนั้นจะเป็นเรื่องเข้าใจผิด และโดนหยิบยกมาเขียนจนเป็นข่าวใหญ่โต แต่กระนั้นลูกน้องชั้นดีอย่างเบบี๋ก็ไม่มีทางบริภาษบอกเรื่องนี้กับใครแน่หากพิศไม่บอก

“นี่แก...”

“ชื่อเบบี๋คะ ไม่ได้ชื่อแก” เด็กสาวตัดบท จึงบอกชื่อเสียงเรียงนามของตัวเองก่อนที่จะสุณีจะได้เอย่อะไรไปมากกว่านี้ ซึ่งการกระทำนั้นของเธอทำให้อีกฝ่ายนั้นโกรธจัด ผลออกมาหมัดเข้าหากันแน่นจนมีอันสั้นระริก และหากเธอเจอเด็กนี้ข้างนอก สุณีแน่ใจว่าคงมีการตบ

สั่งสอนข้อหาที่เด็กมันปากกล้าและกวนประสาทไปแล้ว

แต่ตอนนี้เธออยู่ที่บริษัทและอยู่ในฐานะเลขาฯ ของผู้บริหาร ดังนั้นสุณีจึงทำได้เพียงขบกรามเข้าหากันอย่างสะกดกลั่นอารมณ์ แล้วซ่อนตามองหน้าเด็กบ้าเบปีด้วยความขัดเคือง

“แล้วหนูก็มาหาคุณวริต ไม่ได้มาหาเจ้านายของคุณ” เบปี จีบปากจีบคอ แม้จะรู้ว่าต้องทำตัวมีสัมมาคารวะ แต่ถ้าผู้ใหญ่ข่มเหง เด็กแบบยายสุณีคนนี้ เบปีก็จะขอสู้! “เพราะฉะนั้นเชิญคุณกลับไปทำงานดีกว่าค่ะ เดี่ยวเพื่อนของคุณสุณีจะว่าคุณสุณีเอาได้ว่าอู้งาน”

“นั่งเบปี!”

“เบปีค่ะ!” คนมีชื่อเก่าว่าบีแย่งทันควัน ยอมให้มีการเรียกเธอ ด้วยชื่อโบราณคร่ำครึนั้นไม่ได้เด็ดขาด เพราะชื่อใหม่ของเธอออกจะ ก๊ิบเก๋ “เรียกให้ถูกด้วยค่ะ”

“กะ...แก...”

ก่อนที่การเถียงกันจะกลายเป็นการวางมวย ชายหนุ่มที่เบปีต้อง มาเจอก็เข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน วริตโผล่เข้ามาในห้องพร้อมกับมอง สุณีด้วยสายตาหงุดหงิดปนรำคาญ จากนั้นเขาจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ จะพยายามสุภาพว่า

“ออกไปก่อนครับคุณสุณี”

เท่านั้นสุณีก็แทบวิ่งออกไปจากห้อง เบปีที่สังเกตทุกอย่างนั้น ลอบยิ้ม รู้ได้ทันทีว่าชายที่ชื่อวริตนั้นเป็นจุดอ่อนของสุณี และถ้าเธอ มองไม่ผิด ชายหนุ่มต้องเป็นผู้ชายที่สุณีชอบอย่างแน่นอน

และเบปีก็ไม่แปลกใจเลยที่สุณีจะชอบเขา...ชายตรงหน้าเธอ นั้น เป็นลูกครึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย เครื่องหน้าของเขาหล่อเหลาและอาจจะ ดุดันหากดวงตาคนนั้นไม่มีประกายความอ่อนโยนอย่างเปี่ยมล้น เบปี แน่ใจว่าหากเธอไม่ได้มีคนรักอยู่แล้ว เธออาจจะเผลอโผล่ หลงเสน่ห์ คุณวริตอีกคน

ตอนนั้นเองที่ชายหนุ่มหันหน้ามาหาเธอพร้อมยิ้มอ่อนโยน “ผมชื่อวริต ผมคิดว่าคุณมาเจอผม”

เบบี๋ไอโซลค เสียงทุ้มลึกของชายหนุ่มนั้นทำให้เธอรู้สึกตัวเล็กขึ้นมาถนัดตา ใช้เวลาเกือบนาทีที่เบบี๋จึงหาเสียงของตัวเองเจอ

“สวัสดีค่ะคุณวริต” เบบี๋ยกมือกระพุ่มไหว้ชายหนุ่ม เรื่องมารยาทนั้นเกศราและแหวนประดับเทรนเธอมาอย่างดี “ดิฉันชื่อบุญณปัญญา พี่พิตาให้ดิฉันเอาเอกสารมาให้คุณค่ะ”

2

ร่างสูงของฉอห์นเดินผ่านประตูบริษัทเข้ามาด้วยความมั่นใจและคล่องแคล่วที่สุดจะบรรยาย สภาพของเจ้านายหนุ่มทำให้แก้วกาญจน์ต้องเจอชายหนุ่มเป็นคนแรกทุกวันยิ้มแย้ม ชินชากับสภาพเมาค้างของเจ้านายหนุ่มแล้ว

หญิงสาวลุกขึ้นจากเก้าอี้...หยิบยาเม็ดและขวดน้ำเปล่าแล้วเอาไปส่งให้ฉอห์นอย่างรู้งานทันที “อรุณสวัสดิ์คะคุณฉอห์น”

“สวัสดิ์คุณกาญจน์” เสียงแหบพร่าเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์จากคืนที่ผ่านมาในตอนกลับ รับประทานแก้แสบและขวดน้ำมาจากประชาสัมพันธ์สาว จัดการโยนยาเข้าปากและดื่มน้ำตามจนน้ำพร่องไปครึ่งขวด สีหน้าของชายหนุ่มจึงดีขึ้นมาบ้าง “วริตมาทำงานหรือยัง”

“มาแล้วค่ะ ตอนนี้คุยกับแขกอยู่ที่ห้องรับรอง”

คิวหนาของชายหนุ่มยกสูงขึ้นทันทีที่ได้ยินว่ามีขอวาของเขานั้น กำลังต้อนรับแขก ซึ่งเขาไม่รู้และไม่ได้รับแจ้งมาก่อนเลยว่าวันนี้จะมีแขกมาพบแต่เช้า ทว่าแก้วกาญจน์นั้นกลับรู้ว่าชายหนุ่มกำลังคิดอะไรอยู่ เธอจึงชิงบอกฉอห์นก่อนที่จะเขาจะได้คิดอะไรไปไกล

“คนของคุณพิศาคะ บอกว่าคุณพิศาเธอฝากของมาให้คุณวริต”

“วริตนี่โชคดีจัง” ฉอห์นพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะหวนคิดถึง

หญิงสาวที่ชื่อว่าพิศา ผู้มีดวงหน้าสวยและรอยยิ้มสดใสจนมองเห็นรู้สึกติดอกติดใจ และเขาคงจีบหญิงสาวไปแล้วหากเธอไม่ใช่คนรักของมือขวาของเขา

ฉอห์นอาจจะเป็นคนเจ้าชู้ยักษ์ แต่เมื่อผู้หญิงคนนั้นเป็นคนรักของวริต เขากลับไม่คิดที่จะต่อแยะ ด้วยชายหนุ่มรู้ว่าวริตมีค่าต่อบริษัทของเขามากกว่าความสุขชั่วครู่ชั่วคราวเป็นไหนๆ ดังนั้นชายหนุ่มจึงไม่คิดที่จะสร้างปัญหาเพิ่มอีก อันที่จริงฉอห์นคิดว่าเขาคงยอมแลกทุกอย่างเพื่อรักษาวริตเอาไว้

เพราะหากไม่มีวริตสักคนแล้ว...เขาก็เป็นเพียงผู้บริหารไร้หน้าตาคนหนึ่งเท่านั้น

“เบบี๋น่ารักมากค่ะ” แก้วกาญจน์เลลพูดออกไปก่อนจะหน้าซีดตะครุบปากตัวเองแน่นเมื่อฉอห์นหันมามองเธอ “ขอโทษค่ะท่านประธาน”

“เบบี๋หรือ” ฉอห์นทวนคำของแก้วกาญจน์ เกิดมาเพิ่งเคยได้ยินชื่อแบบนี้เป็นครั้งแรก ชักอยากจะเห็นแล้วสิว่าคนที่ชื่อเบบี๋เนียนหน้าตาเป็นยังไง “ชื่ออะไรมาจ๊ะ”

“เอ๋อ...”

“พวกเธออยู่ในห้องรับรองใช่ไหม” ฉอห์นเอ่ยโดยไม่หันกลับมามองแก้วกาญจน์อีก คนร่างสูงหม่นตัวเตรียมเดินขึ้นชั้นบน หวังจะไปดูหน้าคนที่ชื่อเบบี๋เพื่อคลายความสงสัย ว่าคนอย่างไรที่จะกล้าเรียกแทนตัวเองว่าเบบี๋

“เอ๋อ...ท่านประ...” มือของแก้วกาญจน์ค้างกลางอากาศ เมื่อพบว่าสายไปแล้วที่จะห้ามปรามฉอห์นไม่ให้เข้าไปขัดจังหวะการพูดคุยของวริตและเบบี๋ ฉอห์นก็เหมือนเด็กผู้ชายเอาแต่ใจคนหนึ่ง ที่หากเขาต้องการหรือตกลงใจว่าอยากได้อะไรแล้วละก็ ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ขวางเขาไม่ได้ “ไม่ฟัง ไม่เคยฟังกันเลย!”

“รบกวนคุณบุญณปัญญาวันหลังได้หรือเปล่าครับ วันนี้ผมไม่สะดวก” วริตตอบเสียงเบา หลังจากที่เธอส่งเอกสารสัญญาให้เขา และถามว่าเขาสะดวกที่จะแก้ไขสัญญาแล้วให้นือนำกลับไปให้พิศวันนี้เลยหรือเปล่า

“ได้เลยค่ะ” เบบี๋พยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของหนุ่มลูกครึ่งด้วยเธอก็อยากจะกลับไปหาพี่พิศและพี่แหวนจะแย่แล้ว “อย่างนั้นก็เชิญคุณวริตตามสบายเลยคะ สะดวกวันไหนก็โทร. ไปนัดทางเราได้เลย มีเบอร์ติดต่อของพี่เกด เกศราแล้วใช่ไหมคะ”

“มีแล้วครับ” ชายหนุ่มผงกหัว เบอร์ติดต่อนั้นเขาได้รับตั้งแต่วันแรกที่พิศไถ่มาแล้ว “เชิญคุณบุญณปัญญาครับ” วริตลุกขึ้น ผายมือเชิญเด็กสาวโดยมีเข่าอำนวยการความสะดวก รอเปิดประตูห้องให้

“คุณวริตนี้เป็นคนดีจังนะคะ มิน่า...พี่พิศถึงได้ไม่ปล่อยยให้ใครได้ไป” เบบี๋ยิ้มกว้างเมื่อเอ่ย รู้แล้วว่าอะไรที่ทำให้พี่พิศอยากทำงานกับชายหนุ่มนี้ ดูจากท่าทีแล้วเขาน่าจะเป็นคนเกลี้ยกล่อมได้ง่าย แต่คนฟังนั้นคิดไปอีกอย่าง พลันหน้าคล้ำก็ร้อนวูบขึ้นมาอย่างไม่เป็นเหตุผล

“เอ่อ...หรือครับ” เขารับเก้อๆ เดินเคียงเด็กสาวมายังชั้นล่างทำเป็นมองไม่เห็นสายตาสอดรู้สอดเห็นของคนในบริษัท เพราะพักหลังนี้เขามักจะมีสาว ๆ สวย ๆ แวะเวียนมาหาอยู่บ่อย ๆ ครั้งก่อนนั้นก็เป็นที่อ้างตัวว่าเป็นคนรักของเขาจนกลายเป็นเรื่องเข้าใจผิดใหญ่โต คราวนี้ก็เป็นสาวน้อยน่ารักอย่างบุญณปัญญาอีก

“ค่ะ” เบบี๋พยักหน้าแรงๆ ก่อนพูดต่อว่า “ไม่งั้นพี่พิศคงไม่หวังคุณขนาดนี้หรอก เชื่อบีบี่เถอะ อู๊ย!” เพราะมัวแต่ชมเชยคุณวริตของพี่พิศแท้ๆ เธอถึงมองไม่เห็นว่ามีใครคนหนึ่งเดินสวนมา “ขอโทษค่ะ” เบบี๋ขอโทษขอโพยชายโชคร้ายที่เธอเดินชน

“ไม่เป็นไร” เสียงนั้นฟังดูเย็นชาและแผ่ไปด้วยอันตรายแปลกๆ

จนเบบี๋ขุ่นลุกซู่ไปทั้งแขน ความรู้สึกประหลาดที่เกิดขึ้นทำให้เธอต้องเงยหน้ามอง และเมื่อเห็นผู้ชายคนนั้นชัดๆ แล้วเด็กสาวก็ก้าวถอยหลังอย่างไม่รู้ตัว

ผู้ชายคนนี้เป็นเขาหล่อเกือบเท่าคุณวริต อายุก็น่าจะพอๆ กัน แต่เขาไม่ใช่คนดีเหมือนคุณวริต!

“วริต...”

ชายแปลกหน้าเรียกคุณวริตด้วยชื่อเฉยๆ เสียมารยาทสุดๆ

“คุณฉอห์น”

คุณวริตเรียกชื่ออีกฝ่ายกลับ พร้อมค้อมหัวน้อยๆ ให้ผู้ชายที่ชื่อฉอห์น แต่เมื่อสายตาคมของผู้ชายคนนั้นตวัดมายังทิศทางที่เธอยืนอยู่ เบบี๋ก็อดขยับไปหลบหลังคุณวริตไม่ได้

“นี่เอ๋อ...คุณบุญณปัญญาครับ คุณบุญณปัญญาครับ นี่คุณฉอห์น เจ้านายผม”

เบบี๋ไม่อยากให้คุณวริตแนะนำเธอกับชายผู้นี้เลย แต่เมื่อเขาทำเช่นนั้นแล้วเบบี๋จึงต้องทำตามมารยาทอย่างเสียมิได้

“สวัสดิ์ค่ะ” เบบี๋ยกมือไหว้ แม้จะไม่อยากรู้จักผู้ชายชื่อฉอห์นอะไรนี่เลยก็ตาม

“สวัสดิ์ครับ” ฉอห์นยกมือรับไหว้เก้ๆ กังๆ ซ่อนความผิดหวังที่ไม่ได้สัมผัสมือเด็กสาวเอาไว้อย่างมิดชิด แล้วแสวงถามไถ่ ปิดความรู้สึกประหลาดยามที่เขาสบตากับเด็กสาวออกไปจากหัวใจ “เป็นเพื่อนกับวริตหรือครับ”

อันที่จริงแล้วฉอห์นก็พอจะรู้ว่าเด็กสาวนั้นเป็นใครหลังจากที่คุยกับแก้วกาญจนา แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าวริตแล้ว เขาต้องเกรงใจเพราะชายหนุ่มเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหลักให้แก่บริษัท

“เปล่าค่ะ ดิฉันเป็นลูกน้องของพีพีศา” เบบี๋ตอบเสียงดังฟังชัดจนเรียกรอยยิ้มมุมปากจากวริตได้ เมื่อเห็นว่าเด็กสาวนั้นไม่ได้แหย่และ

ไม่ได้หลงเสน่ห์เจ้านายของเขาอย่างนี้นักกลัว

ดูท่า...เด็กสาวจะมีภูมิคุ้มกันที่แข็งแรงมากทีเดียว

“แหม...ถึงตัวไม่ได้มาก็ยังส่งตัวแทนมานะวริต” ฌอห์นหัวเราะในคอ แต่กลับจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของเด็กสาวอย่างท้าทาย และเบบี๋ก็จ้องตอบเขาอย่างไม่เกรงกลัว “คุณพิศานะนี่สุดยอดจริงๆ”

“คนดี ๆ อย่างคุณวริต ไม่ส่งคนมาเฝ้าสิคะแปลก” เบบี๋ปกป้องลูกพี่ของตน เมื่อฌอห์นเอ่ยเหมือนพิศานั้นหวงวริตจนต้องส่งคนมาเฝ้าแทน ซึ่งก็จริงนิดหน่อยเท่านั้น “ขึ้นคนอื่นได้ไปนี่ เขาคงด่าพิศานะว่าโง่ตายเลย”

ฌอห์นเคยนึกว่าตัวเองชินชากับการที่ใครๆ ต่างสรรเสริญวริตว่าเป็นคนดีแล้ว แต่เมื่อคำพูดนั้นหลุดออกมาจากปากเด็กสาวตรงหน้า ด้วยน้ำเสียงเหมือนว่าเจ้าตัวเอ๋ยมันออกมาจากใจจริงแล้ว เขาก็ออดรู้สึกสะดุ้งข้างในไม่ได้ แต่ฌอห์นก็ยังกั๊กฟัน พยายามทำทุกอย่างเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และไม่สะทกสะท้านกับคำชมที่เบบี๋มีให้วริตก่อนเอ่ยว่า “ใครเขาจะมาแย่งวริตล่ะครับ คุณบุญณปัญญาภิบาล”

“คนแบบคุณวริตเนี่ย ใครๆ เขาก็อยากแย่งทั้งนั้นแหละคะคุณฌอห์น” เบบี๋ได้ตอบ ก่อนจะขยิบตาอย่างรู้กันส่งให้ชายหนุ่ม ทำให้หัวใจแกร่งกระตุกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จากนั้นหัวใจของฌอห์นก็บีบเกร็งเพราะความโกรธกับคำพูดเหน็บแนมของเด็กสาวที่ส่งมาถึงเขาโดยตรง “เว้นแต่พวกปัญญาทึบที่ชอบคนเลวไว้พวกหนึ่ง”

“เออ คุณเบบี๋ครับ ไหนบอกว่าคุณรีบไง” เสียงคล้ายจะอีกอักนั้นเป็นของวริต ชายหนุ่มเอ่ยแทรกเมื่อสัมผัสได้ถึงความมาคุในอากาศ โดยเปลือยเรียกชื่อเล่นของเด็กสาว เมื่อเห็นนัยน์ตาวาวโรจน์ของฌอห์นที่จ้องมองมา

“รีบจริงค่ะ” เบบี๋ยิ้มกว้าง มองหน้าวริตอย่างชื่นชมที่ชายหนุ่มเอ่ยเตือนเธอ ไม่อย่างนั้นเธอคงเสียเวลาต่อล้อต่อเถียงกับผู้ชายที่ชื่อ

ฉอห์นนี่ไปอีกนาน “อย่างนั้นดิฉันไปก่อนนะคะ สวัสดีค่ะคุณฉอห์น”

“สวัสดี” ฉอห์นรับไหว้ มองตามเด็กสาวในชุดนักศึกษา จนว่าง
บางเดินพันตาไปเขาจึงหันมาพูดกับคนของเขาด้วยเสียงกระด้างจัด
โดยไม่รู้ตัว “อะไรกันเนี่ยวริต...เดี๋ยวคุณหนูลูกเจ้าสัว เดียวก็นักศึกษา...
ซักจะไม่ธรรมดาแล้วนะ”

ความหงุดหงิดที่โดนเด็กสาวพูดจาด้วยท่าทางไม่แยแสทำให้
ฉอห์นอารมณ์บ่จอยอย่างแรง

“ผมนะแค่คุณพิศาคคนเดียวก่เกินพอแล้วครับ...” วริตมองหน้า
เจ้านาย ก่อนได้กลับ “ไม่หาเรื่องเดือดร้อนให้โดนทั้งหรอก”

ฉอห์นโล่งใจ แต่ไม่รู้ว่าเพราะวริตไม่ริจะลองเป็นคนเจ้าชู้ หรือ
เพราะได้รู้ว่าวริตไม่อาลัยอาวรณ์เด็กสาวคนเมื่อครู่กันแน่ “ดีแล้ว...คน
ดีๆ อย่างคุณไม่เหมาะกับนักศึกษาแบบนี้หรอก”

“เบบีเธอเป็นลูกน้องของคุณพิศาคครับ” คำพูดวริตนั้นตีความได้
หลายอย่าง ทั้งบอกว่าเขาไม่ได้ติดอกุศลกับเด็กสาว และเตือนฉอห์น
ให้อยู่ห่างๆ บุญณปัญญาด้วยในคราวเดียวกัน

แต่ฉอห์นไม่เคยสน...ไม่มีผู้หญิงคนไหนที่เขาอยากได้แล้วไม่ได้

“ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่...” เขาพูด ไม่มีความยินดียินร้ายอยู่ใน
น้ำเสียง

วริตจึงรู้ว่าปวยการที่จะห้ามฉอห์นยุ่งกับเด็กสาวคนนั้น เขา
เข้าใจประกายวิบวับในดวงตาของเจ้านายหนุ่มดี วริตรู้ว่าสัปดาห์เวลา
จะห้ามฉอห์นนั้นฝากพิศาไปเตือนเด็กสาวคนนั้นจะดีกว่า

“อย่างนั้นผมขอตัวนะครับ”

“ไปเถอะ...” ฉอห์นพยักหน้าอย่างขอไปที สมองก็คิดหาวิธีที่
จะเข้าหาเด็กสาวคนนั้นโดยไม่ให้วริตรู้ ถึงเขาจะไม่อายเรื่องการเปลี่ยน
ผู้หญิงบ่อยของตัวเอง แต่คงไม่ฉลาดนักที่จะให้เหยื่อของเขา รู้ตัวก่อน
ว่ากำลังโดนเขาล่า

โดยเฉพาะกับเด็กสาวแววตาเผยความฉลาดและรู้เท่าทันคน
อย่างเบบี๋...

แล้วผมหน้ก็รู้แล้วว่าผู้หญิงที่ชื่อเบบี๋นั้นหน้าตาเป็นเช่นไร
เหนือกว่านั้นเธอมีผลอย่างไรต่อหัวใจด้านชาของเขา ช่างไม่ธรรมดา
จริงๆ เลยเด็กคนนี้

“อ้อ...พีพิสา วันนี้แฟนพิถามหาพีด้วยนะ” เบบี๋ร้องบอก
ลูกพีของเธอ หลังจากที่เธอมาพบกับพิสาและแหวนประดับที่ร้าน
กาแฟ สถานที่ ‘รวมพล’ ประจำ ที่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่ไหน พวกเธอ
ก็จะนัดแนะกันมา ‘อัปเดต’ สถานการณ์กันที่นี่ โดยวันนี้เรื่องที่ตามมา
อัปเดตนั้นเป็นเรื่องในครอบครัวของพิสา พอพูดคุยเรื่องภรรยาบ่อย
ของบิดาพิสาเรียบร้อยแล้ว เบบี๋จึงรีบชิงเอ่ยเรื่องแฟนกำมะลอของลูกพี
ขึ้นมา

“เขาบอกว่าเดี๋ยวจะติดต่อมาหลังจากอ่านสัญญาเสร็จ”

“ใคร...นายวรีตนะเหรอ” พิศาลึกคิ้วสูงหลังจากได้ยินคำว่า
แฟน ก่อนแบะปากเมื่อเบบี๋พยักหน้ายืนยันว่าใช่ เหตุเพราะยังนึกเคือง
เขาที่บอกว่าจะจับเธอขังกรงเหมือนสุนัขหลังจากครั้งล่าสุดที่ทั้งคู่พบ
กัน “ฉันไม่รักเขาแล้วยะ เติมเซยที่ซู้ด” พิศาลากเสียง วิจารณ์วรีตด้วย
ถ้อยคำเกินจริง ทั้งที่รู้ทั้งรู้ว่าชายหนุ่มอย่างวรีตนั้นไม่ได้เิ่มหรือหาก
จะหาคำเรียกเหมาะๆ คงจะต้องเรียกว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษเสียมากกว่า

“แต่เขาหล่ออยู่นะคะ” เบบี๋ออกความเห็น แล้วก็ต้องย่นจมูก
เมื่อคิดถึงคนที่อยู่กับคุณวรีต “แต่เจ้านายเขานี้แปลกๆ ดูเจ้าชู้ยักษ์
ยังงัยชอบกล ตาเวลามองงี้...หวานเี่ยมเสียว”

“คุณผมหน้นะเจ้าชู้ยักษ์ของแท้” คราวนี้แหวนประดับที่เสียบ
มานานออกความเห็นบ้าง แล้วหวนคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ “เพื่อน
ลูกคำพีคนหนึ่งเคยจะติดต่อให้เราทำให้เธอได้ขึ้นเตียงกับคุณผมหน้

ด้วยซ้ำ แต่ผู้ชายดันรู้ตัวแล้วไม่เล่นด้วยซะนี่”

และด้วยภาพลักษณ์ของบริษัทที่เปะปะหว่า “ทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้” Even for you จึงมักจะมึงงานแปลกเข้ามาเสมอ งานที่ทำให้ได้สมหวังในความรักอย่างกรณีนี้ก็ถือว่าเป็นงานประหลาดอีกงานหนึ่ง

“แหม...พี่แหวนน่าจะรับนะคะ” เบบี๋หัวเราะคิกคัก คิดถึงใบหน้าฝรั่งของคุณฉอมหันตอนโดนผู้หญิงคนหนึ่งจับรวบหัวรวบหางแล้วก็ตกลง “หนูอยากเห็นผู้ชายคนนั้นน้ำตาตก เพราะโดนผู้หญิงรวบหัวรวบหางกินกลางตลอดตัวจริงๆ เลย”

“ค่าจ้างแพงด้วยนะ” พิศาวาแล้วสบตากับแหวนประดับ จ้างานนี้ได้ไม่มีลม เพราะนี่เป็นเพียงหนึ่งในลูกค้าไม่กี่คนที่เกศราปฏิเสธไป “แต่พี่เกิดไม่ยอมให้เราทำ บอกว่าผิดศีลธรรม...ทั้งๆ ที่อิตาฉอมหันนั้นก็มั่วผู้หญิงเป็นว่าเล่นอยู่แล้วแท้ๆ เสียขายเงินแสน”

“โห ค่าจ้างเป็นแสนเลยหรือคะ” เบบี๋ตาโต นู๋ผึ่งเมื่อได้ยินเงินค่าจ้างของงานจับคุณฉอมหันใส่พานให้ลูกค้า

“หยุดเลยนะเบบี๋” แหวนประดับชี้หน้าเด็กฝึกงาน รู้จักสายตาพราวะยับแบบนั้นดี “อย่าแม้แต่จะคิดเสียว”

“แหม...พี่แหวนก็...” เบบี๋ก้มหน้าหลบสายตาจับผิดของแหวนประดับ บิดตัวไปมาอย่างน่าเอ็นดู “หนูแค่คิดเฉยๆ ค่ะ ยังไม่ได้จะทำอะไรสักหน่อย”

“ถ้าแกทำนะเบบี๋...พี่เกิดฆ่าแกทิ้งแน่” พิศาวาเอ่ยปากขู่ลูกน้องของตนบ้าง แต่จะว่าไปแล้วงานจับคุณฉอมหันอะไรนี้ใส่พานให้ลูกค้าก็น่าสนุกไม่หยอก “เอ...หรือว่าจะขอให้พี่เถิดรับงานนี้ดีนะ”

“เอาเลยมัยคะพี่พิศาวา” เบบี๋ตาพราวะยับขึ้นมาอย่างมีความหวัง แล้วยื่นข้อเสนอให้ลูกพี่ของเธอเสร็จสรรพ หลังจากเห็นว่างานนี้นะหวานหมูสุดๆ ไปเลย “หนูเอาสามสิบ ให้พี่พิศาวาเจ็ดสิบเลยเห่า...”

พิศากาแดง ครุ่นคิดถึงจำนวนเงินที่ลูกน้องของเธอตกลงจะให้ แม้เงินพวกนั้นจะไม่ได้มากมายอะไร แต่เงินก็ยังเป็นเงินอยู่วันยังค่ำ... และพิศาคณีนี้อีกรักเงินยิ่งกว่าสิ่งใดในโลก

“หยุดเดี๋ยวนี้!” น้ำเสียงเด็ดขาดของแหวนประดับทำให้ทั้งลูกพี่และลูกน้องพากันปิดปากสนิท แต่สายตาที่พวกเธอใช้มองกันและกันนั้นเปี่ยมไปด้วยแผนการและความเจ้าเล่ห์ “ฉันบอกให้หยุดไง!”

“แต่พี่แหวน...”

“ไม่ได้เบบี เรื่องนี้มันผิดกฎหมายนะ” แหวนประดับผู้เคร่งครัดในกฎระเบียบตาวาวเพราะความโกรธ หลังจากที่ได้ยินเบบีและพิศานั้นเจรจาทกลงกันเรื่องที่จะขายคุณฉอนั้นให้ลูกค้า “หลอกเขาไปขายนะ...มันค้ำมนุษย์เลยนะ”

“คุณฉอนั้นเขาอาจจะชอบก็ได้แหละคะ” เบบีแย้งไม่ได้เต็มเสียง ไม่เชื่อหรือกว่าผู้ขายอย่างนั้นจะรังเกียจหากจะต้องตกลงปลงซื้อขึ้นกับลูกค้าของเธอ “ของแบบนี้ไม่ลองไม่รู้ล่ะคะพี่แหวน”

“ไม่ได้เด็ดขาด!”

“โอ้” เสียงอาวรณ์นั้นเป็นของคนร้ายกาจทั้งสอง เบบีจ้องมองพิศาเพื่อขอให้ลูกพี่ของเธอนั้นเอ่ยอะไรสักหน่อย แต่เมื่อพิศายังนิ่ง เด็กฝึกงานอย่างเธอจึงทำได้เพียงถอนหายใจออกมายาวเหยียด พร้อมกับทำใจเรื่องที่จะเอาคุณฉอนั้นอะไรนั้นไปขายเสีย

ดูสิ...จะหาเงินแสนได้ง่ายๆ พี่แหวนก็ไม่ยอมเสียนี้ แอ่จริงๆ

จังหวะที่เบบีจะอำปากต่อรองกับแหวนประดับนั่นเอง เสียงมือถือของแหวนประดับก็ดังขึ้น เด็กสาวจึงได้แต่เก็บงำคำพูดของตัวเองไว้เงียบๆ พร้อมกับพิศาที่หุบแก้มกาแฟของตนขึ้นมาดื่ม แต่ก็เงี่ยหูฟังแหวนประดับพูดสายโดยไม่พลาดแม้แต่พยางค์เดียว

“คะพี่เกิด แหวนอยู่กับเบบีกับพิศาคะ”

คนที่อยู่กับแหวนประดับทั้งสองนั้นลอบมองหน้ากันอย่าง

ปรึกษาหารือ ด้วยรู้ว่าน้อยครั้งนักที่เกศราจะต่อสายตรงหาพนักงาน
ในบริษัท อีกทั้งแวนประดับนั้นไม่ได้วิ่งงานจึงถือเป็นเรื่องแปลก

“ได้ค่ะ แวนจะรีบเข้าไปเดี๋ยวนี้”

“พี่แวนจะกลับไปออฟฟิศหรือคะ” เบบี๋แหวงหน้ามองพี่เลี้ยง
อีกคนของเธอ เมื่อเห็นว่าหลังจากวางสายแวนประดับก็เก็บมือถือ
ลงกระเป๋าถือ พร้อมกับลุกขึ้นจากโต๊ะ

“จะพอดีว่ามีเรื่องนิดหน่อย” แวนประดับตอบเพียงสั้นๆ ด้วย
นิสัยที่ไม่ชอบเพิ่มปัญหาให้ใคร

“ให้หนูไปด้วยมั้ยคะ”

“ไม่ต้องหรอก...” แวนประดับยกมือขึ้นมาดูนาฬิกาบอกบอก
“นี่เย็นแล้ว...เราไปขายของต่อเถอะ”

“ค่ะ” นอกจากฝึกงานแล้วเบบี๋ยังต้องไปขายเครื่องประดับ
แฮนด์เมดที่เธอทำมาตั้งแต่เรียนมัธยมอีกด้วย เพราะไร้พ่อแม่เด็กสาว
จึงต้องทำงานส่งเสียตัวเองเรียน ซึ่งเบบี๋ก็ทำเช่นนั้นเป็นกิจวัตรเสียแล้ว
ตอนเข้าไปฝึกงานที่ Even for you ตอนเย็นไปขายของ “วันนี้พี่แวน
มาด้วยค่ะ”

“ถ้าพี่คุณธุระเสร็จเร็วพี่จะไปช่วย” แวนประดับยิ้มอ่อนโยน “ไป
ละ”

“อ้อ” พิศายักษ์หันมารับเนือๆ

“สวัสดิ์ค่ะพี่แวน” เบบี๋ยกมือไหว้พี่เลี้ยงสาว มองดูร่างระหง
ของแวนประดับที่เดินออกไปจากร้านกาแฟเพื่อขึ้นรถเก๋งคันน้อย
จากนั้นเบบี๋จึงยื่นหน้าไปกระซิบกระซาบกับลูกพี่ของเธอ “พี่พิศ...เรื่อง
ที่มีคนขอซื้อคุณผมห็น...”

“อะไรเนี่ย อย่าบอกนะว่าแกคิดจะทำจริงนังบี” คนเป็นลูกพี่พี่เหล่
มองหน้าเกลี้ยงเหมือนคนไร้พิษสงของเบบี๋ด้วยสายตารู้เท่าทัน...ทำไม
เธอจะไม่รู้ว่าหน้าซื่อๆ นี้น่าเชื่อถือเพียงไร ในเมื่อเธอเป็นคนลัษสอน

ความร้ายกาจให้เด็กสาวตรงหน้าด้วยตัวเอง

“เบบี๋คะ” คนโดนเรียกด้วยชื่อเก๋หน้างอ ไม่ได้ต่อล้อต่อเถียง แค่แก้คำพูดของพิศาให้ถูกต้อง หากเป็นคนอื่นมาเรียกเธออย่างนี้อ่าหวังว่าเบบี๋จะยอม คงต้องมีปะทะกันสักยกสองยกเป็นอย่างน้อย “แล้วหนูก็ไม่ได้จะทำจริงสักหน่อยนะคะพี่พิศา เพียงแต่ถามไว้เป็นความรู้...”

“ฉันไม่เชื่อแกหรอก!” พิศาดักคอ

“จริง” คนโดนดักคอยืนยันด้วยเสียงที่สูงปรี๊ด “หนูจะทำอะไรร้ายกาจแบบนั้นได้ยังไงละคะ พี่พิศาก็พูดไป หนูก็แค่อยากรู้เฉยๆ ค่ะ”

“แน่นอน”

“แน่ค่ะ” เด็กสาวว่าพร้อมพยักหน้าแรงๆ เป็นการยืนยัน ก่อนยื่นหน้าเข้าไปหาพิศาอีกครั้ง ตั้งท่าฟังเรื่องราวของลูกค้าที่มาติดต่อให้บริษัท Even for you ทำให้เธอสมหวังด้วยการรวบหัวรวบหางผู้ชายเจ้าชู้อย่าง ฌอนห์ แมคครีฟ ด้วยความสนอกสนใจเป็นพิเศษ

“เรื่องมันเป็นแบบนี้...”

ฌอนห์คิดว่าเขากำลังจะเป็นบ้าหลังจากได้เห็นแปลน โครงการสร้างห้างสรรพสินค้าที่เขาและวริตกำลังจะหอบไปเสนอให้นายทุนพิจารณา แล้วพบว่ามียุทธศาสตร์ที่เขายังไม่ได้ตั้งใจ แต่นายทุนพิจารณา แล้วพบว่ามียุทธศาสตร์ที่เขายังไม่ได้ตั้งใจ แต่หันไปทางไหน ลูกน้องก็พากันก้มหน้าก้มตา ตัวสั่นงันงกกันทุกคน คนที่กำลังจะอ้าปากตำพวงนั้นอีกครั้งจึงได้แต่ขมใจ สะกดกลืนความโกรธของตัวเองเอาไว้ เพราะรู้ว่าต่อให้เขาตำลูกน้องไปก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น ก่อนชายหนุ่มจะพยายามคิดถึงคำสอนของพ่อตัวเอง

‘ถ้าอยากให้คนเขาทำอะไรดีๆ ให้ ก็ต้องพูดกับเขาดีๆ’

แต่ตอนนี้ฌอนห์ไม่คิดว่าเขาจะสามารถพูดดีกับใครได้ เขาอยากตะโกนและตำคนที่นั่งหน้าสลอนเรียงตัว โห่ฐานที่ทำอะไร

ไม่เคยได้ตั้งใจเขาเลยสักอย่าง หงุดหงิดโวย!

“ผมขอคุยกับวริตก่อน...พวกคุณออกไปได้”

แทบจะไม่ต้องให้ชายหนุ่มได้พูดซ้ำ ทีมงานของ ดิ ฌอห์น ก็พากันหอบข้าวของและเอกสารออกไปจากห้องประชุมด้วยความรวดเร็ว ประหนึ่งล่องหนได้ นาที่ถัดมาห้องประชุมใหญ่จึงเหลือเพียงหัวหน้าทีม Resources and Development อย่างวริตเท่านั้น

สีหน้าของชายหนุ่มนั้นเรียบเฉยและสงบนิ่งแม้จะรู้ว่าฌอห์นกำลังไพลูกเพราะโทสะ และความขัดใจที่สิ่งอะไรก็ไม่สำเร็จสักอย่าง ตาคมของลูกครึ่งทั้งสองสบกันเพียงเสี้ยววินาทีที่ฌอห์นก็ถือนั่นเป็นการอนุญาตให้เขาระบายโทสะได้

“คุณทนคนพวกนั้นได้ยังไงกันวริต! ผมไม่อยากจะเชื่อเลย...สิ่งอะไรไปก็ไม่สำเร็จสักอย่าง!”

วริตถอนหายใจ...มองฌอห์นด้วยสายตาเข้าอกเข้าใจ ด้วยชายหนุ่มนั้นเพิ่งเข้ามาทำงานในตำแหน่งผู้บริหารแทนบิดาที่เสียชีวิตไปได้เพียงไม่กี่ปี ฉะนั้นคนที่เคยชินแต่กับการใช้ชีวิตที่ได้ทุกอย่างดังใจตัวเองอย่างฌอห์นจึงเสียหลักไม่น้อยที่ต้องมาทำงานกับคน ยิ่งเป็นคนหนุ่มมากชายหนุ่มจึงมักหัวเสียง่าย ๆ

และก็มีแต่วริตเท่านั้นที่กล้าจะอยู่รับมือกับโทสะของฌอห์น

“เรายังมีเวลาอีกมากครับคุณฌอห์น ถ้าเรายิ่งเร่งพวกเขา งานที่ออกมาจะยิ่งแย่”

“แต่ผมอยาก...”

“ให้โอกาสพวกเขาเถอะครับ เชื้อผม”

คำพูดนั้นของมือขวาพ่อ...และตอนนี้คือมือขวาของตนทำให้ฌอห์นคลายโทสะลงได้บ้าง อีกทั้งชายหนุ่มก็ตระหนักได้ว่าที่เขาหงุดหงิดขนาดนี้ก็ไม่ใช่ว่าความผิดของทีมงานเสียทีเดียว ส่วนหนึ่งก็เป็นความกดดันที่ฌอห์นสร้างให้ตัวเอง

ชายหนุ่มจึงพยายามสูดลมหายใจเข้าปอด...ตั้งสติของตัวเองให้เข้าที่เข้าทาง แล้วพยายามคิดหาสิ่งที่จะทำให้อารมณ์ของตนเองดีขึ้น และด้วยเหตุผลใดก็ตาม...สิ่งที่ผุดขึ้นมาในความคิดของฉอนหันกลับเป็นใบหน้าเกลี้ยงเกลา สดใสสมวัยของเด็กปากกล้าที่ซื่อเบบี๋

มุมปากหนาของชายหนุ่มยกขึ้นเป็นรอยยิ้มก่อนที่จะเข้าตัวจะรู้สึกตัว หน้าคมคายก็ดูผ่อนคลายลงเช่นเดียวกัน โดยที่ฉอนหันไม่รู้เลยว่าทุกการกระทำของเขานั้นตกอยู่ภายใต้สายตาของคนที่เงิบบริมอย่างวริตตลอดเวลา

“ผมจะเชื่อคุณก็ได้วริต” เมื่ออารมณ์เย็นแล้วฉอนหันก็หันมาพูดจาดีกับมือขวา ถอนหายใจออกมายาวเหยียดเมื่อคิดถึงแฟ้มประวัติของแม่สาวน้อยคนเก่งที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน รอให้เขาไปอ่าน แล้วฉอนหันก็ตัดสินใจได้ “ผมว่าเราเลิกประชุมกันเท่านี้ดีกว่า”

“แค่นี้หรือครับ” คนที่ตามอารมณ์เจ้านายไม่ทันนั้นกลับกลายเป็นวริต ชายหนุ่มหน้าเหลืองเมื่อจู่ๆ ฉอนหันก็ลุกขึ้นแล้วเดินไปที่ประตู

“ใช่ แค่นี้แหละ ผมมีธุระ” พูดเพียงเท่านั้นฉอนหันก็เดินตัวปลิวออกมาจากห้องประชุมด้วยสีหน้าสดใสผุดกับเมื่อสักครู่นี้ลิบลับ ทำให้เลขาฯ สาวที่อกสั้นขวัญแวงนอนอยู่หน้าห้องทำงานและเตรียมพร้อมที่จะรับโทสะของเจ้านายหนุ่มนั้นเลิกคิ้วสูงอย่างแปลกใจ

ยิ่งเห็นว่าฉอนหันนั้นร้อนรุ่มที่จะเข้าไปในห้องทำงาน หญิงสาวก็ยังสับสน ไม่เข้าใจว่าคุณวริตมีของดีอะไร ทำไมถึงทำให้ผู้ชายอารมณ์ร้ายอย่างฉอนหันนั้นเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือเช่นนั้น

ฉอนหันถลามาหยิบแฟ้มบนโต๊ะทำงานของตัวเองด้วยความคาดหวังทันที เพราะตั้งแต่วันที่เด็กเบบี๋มาหาวริตที่บริษัท ฉอนหันก็ไม่ได้มีโอกาสเจอกับเด็กสาวเพื่อสานสัมพันธ์อย่างที่ใจหวัง อีกทั้งพิศเองก็ไม่กลับมาที่นี้เช่นเดียวกัน ดังนั้นฉอนหันจึงต้องใช้วิธีการอื่น และเขาก็มีข้อมูลเพียงพอพิศและเบบี๋ทำงานอยู่ที่บริษัท Even for you

บริษัทประหลาดที่รับทำงานประหลาด

โดยการติดต่อผ่านทางเจ้านายของผู้หญิงทั้งสอง...ก่อนจะขอข้อมูลพนักงานเพื่อประกอบการพิจารณาในการว่าจ้าง และฉอห์นก็สมหวังเมื่อเกศรา เจ้าของบริษัท Even for you นั้นตอบรับและส่งข้อมูลของพนักงานมาให้เขาพิจารณาอย่างที่เขาต้องการ แม้จะรู้ว่าอาจจะมีโอกาสที่เขาจะไม่ได้ข้อมูลของเด็กฝึกงานอย่างเบบี๋

แต่นี่ก็เป็นวิธีเดียวที่ทำให้ฉอห์นพอจะมีหนทางติดต่อกับเด็กสาว เจ้าของดวงหน้าที่ประทับอยู่ในความทรงจำของเขาอย่างไม่เคยมีใครทำได้มาก่อน

มือแกร่งของผู้บริหารหนุ่มพลิกหน้าเอกสารไปเรื่อยๆ ด้วยความรวดเร็ว หลังจากมองผ่านๆ แล้วพบว่าข้อมูลการทำงานประสบความสำเร็จของพนักงานจาก Even for you นั้นไม่ใช่สิ่งที่เขามองหา จากนั้นชายหนุ่มก็ร้องด้วยความผิดหวังเมื่อไม่พบข้อมูลของเบบี๋อย่างที่เขาต้องการ

“โอ้เว้ย!” เสียงทุ้มดังสนั่นออกไปจนถึงหน้าห้อง ทำให้สุนัขที่คิดว่าตัวเองจะรอดจากโทษของเจ้านายหนุ่มนั้นมัวอ้อน เผลอทำปากกาตกเลยทีเดียวนะ “ทำไมมันเป็นแบบนี้วะ!”

“แล้วอย่างนี้จะจีบยังงัยละเว้ย!”

“ตกลงว่า...หนูจะได้เจอเนื้อคู่มั๊ยคะ”

คนเสียงหวานนั้นจึงที่โหยบ่ขีบนผ้าปูตรงหน้าด้วยหัวใจลุ้นระทึก เบบี๋รอคอยคำตอบจากหมอดูด้วยความหวัง เพราะนี่ใกล้ถึงวันกตบัตร์คอนเสิร์ตแล้ว ต้องหาที่พึ่งทางใจสักหน่อย ว่าเธอ นั้นมีโอกาสที่จะกตบัตร์ได้แล้วมีโอกาสเจอกับนักร้องเกาหลีสาววัยใจเธอหรือเปล่า

“เจอแล้วนี่...” แม่หมอพริกไฟขึ้นมา แล้วมองหน้าเด็กสาวด้วยสายตาว่างเปล่า “ไม่ใช่คนไทยใช่มั๊ย”

“แม่นเวอร์!” เบบี้อยากจะร้องกรี๊ดๆ ไม่เคยมีหมอดูคนไหนทัก เธอได้ตรงเผงขนาดนี้มาก่อน ไม่เสียแรงที่เธอไปอ่านรีวิวมหมอดูคนนี้มา แม่นอย่างกับตาเห็นจริงๆ “เป็นคนเกาหลีคะแม่หมอ หล่อ ตัวสูง...ชื่อ จงอิน”

แม่หมอมีสีหน้าสับสน แต่ก็ไม่ได้กล่าวอะไรกับคำพูดของลูกค้า ที่บอกว่าเนื้อคู่ที่เธอทักทั้งนั้นเป็นชาวเกาหลี แม่ไฟในมือจะบอกอีก อย่างก็ตาม

“แล้วตกลงว่าหนูจะได้เจอเขามั้ยคะ”

“เจอแล้ว...เพิ่งเจอเลย” แม่หมอพิมพ์

“พูดอีกก็ถูกอีก!” เบบี๋ตบมือขาดใหญ่ เธอเพิ่งปิดเพลงของ นักร้องหนุ่มไปหยกๆ “แม่หมอนี่สุดยอดมากคะ แม่นอย่างนี้บอกได้มั้ย ค่ะว่าหนูจะกอดบัตรคอนเสิร์ตได้หรือเปล่า”

“อ้อ เรื่องที่หวังอยู่ตอนนี้คือเรื่องบัตรเธอ” แม่หมอมุ่งมำกับ ตัวเอง รู้ได้เลยว่าเด็กสาวเอ่ยถึงเรื่องอะไร เพราะพักหลังๆ นี่มีเด็กสาว ไม่น้อยเลยที่มาให้เธอดูเรื่องกอดบัตรคอนเสิร์ตให้ มือเหี่ยวย่นนั้นพลิก ไฟไปสุดท้าย...ก่อนจะเงยหน้าบอกลูกค้า

“เป็นไงคะแม่หมอ...ได้หรือไม่ได้” เสียงใส่นั้นยังคงตื่นเต้น ไม่หาย

“ได้...”

“กรี๊ด!” เมื่อได้ยินว่าเธอจะได้บัตรคอนเสิร์ตเบบี๋ก็ลุกขึ้น ร้อง กรี๊ดๆ ด้วยความดีใจอย่างที่ไม่สามารถอธิบายได้ ตายแล้ว!...เธอจะ ได้เจอจงอินตัวจริงเสียงจริงแล้ว “แม่หมอนี้ศักดิ์สิทธิ์สมคำเล่าลือจริงๆ ค่ะ เป๊ะเวอร์!”

“เออ...”

“นี่คะค่าครู” เด็กสาวเอาธนบัตรสีแดงใส่ขันด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม มีความสุข หัวใจดวงน้อยพองโตด้วยความหวัง ก่อนจะลุกขึ้นพร้อม

กับยกถุงเครื่องประดับที่เหลือจากการขายในวันนี้ขึ้นพาดบ่า และ
ไม่ลืมหันมาขอบคุณแม่หอมสุดแม่น “เดี๋ยวถ้าหนูกดบัตรได้หนูจะแวะ
มาใหม่นะคะ”

“ตะ...เดี๋ยว...” ยังไม่ทันที่จะได้อธิบายเรื่องคำทำนายให้กระจ่าง
ชัด ร่างบอบบางของนักศึกษาสาวที่มาขายของในตลาดเย็นเดียวกัน
กับเธอก็เดินหายไปในช่วงชน ทั้งคำทำนายสุดท้ายเอาไว้กับความ
เป็นห่วงของผู้ทำนาย “เนื้อคู่ได้เจอแน่...แต่จะลำบาก”

หลังจากที่ได้รับคำทำนายที่ทั้งดีและตรง...อย่างน้อยเธอ

ก็เชื่อมั่นว่าจะตรงแล้วเบบี๋ก็เดินออกมาจากตลาด หวังจะเรียกรถแท็กซี่
กลับที่พัก ซึ่งเป็นครั้งแรกในรอบเดือนเลยทีเดียวที่เธอต้องกลับหอพัก
ด้วยตัวเอง เพราะปกติจะมีพี่แหวนที่มาช่วยเธอขายของขับรถไปส่ง

แต่วันนี้พี่แหวนไม่ได้มาเพราะคุณธนะยังไม่เรียบร้อย เบบี๋จึงต้อง
ขายเดี่ยวทั้งขายของและหอบหิ้วถุงใบใหญ่กลับหอพักตัวคนเดียว ก่อน
ที่เด็กสาวจะถึงถนนใหญ่ จู่ๆ ก็มีมือปริศนามาสะกิดทำให้เธอหันขวับ
กลับไปอย่างรวดเร็วตามสัญชาตญาณการเอาตัวรอด

“คุณ!”

“สวัสดีเบบี๋”

เสียงทุ้มทำให้เด็กสาวตัวแข็ง คาคไม่ถึงว่าเธอจะได้พบชาย
ตรงหน้าที่นี่ หน้างามนั้นมีทั้งความตกใจและสับสน ไม่เข้าใจว่าทำไม
ฉอดัน แมคครีฟ ถึงได้มาอยู่ที่ตลาดเย็นแบบนี้!

“สวัสดีค่ะ” เบบี๋ยกมือกระพุ่มไหว้ชายหนุ่มอย่างเสียมิได้ แต่
เธอก็ไม่ได้แสดงอารมณ์เพื่อหน่ายออกทางสีหน้า

ฉอดันแสร้งไม่ได้ยินความรำคาญในน้ำเสียงของเด็กสาว เขา
กวาดตามองถุงใบใหญ่ที่เด็กสาวสะพายอยู่บนไหล่ด้วยความสงสัย
ใครรู้

ในใจก็ขบคิดกับตัวเองว่าหากเขาไม่แวะมาซื้อน้ำดื่มที่ตลาดแห่งนี้ และไม่บังเอิญได้ยินเสียงกรีดของเด็กสาวจากแผงดูดวงข้างทางเดิน เขาคงไม่มีโอกาสได้พบกับเธอเช่นนี้

“คุณฉอห์นมาทำอะไรที่นี่คะ” เบบีถามไถ่ชายหนุ่มตามมารยาท จะให้เดินหนีเขาไปเลยก็กระไรอยู่ เพราะชายหนุ่มนั้นเป็นเจ้านายของวรริต หากเขาไม่พอใจเธอขึ้นมาอาจจะทำให้พี่พิศทำงานยากขึ้น

“ผมมาซื้อน้ำ คุณล่ะเบบี มาทำอะไร” ฉอห์นว่าพลางยกขวดน้ำดื่มในมือให้เธอดู

เบบีพยักหน้าอย่างขอไปที ก่อนจะซ้อนตารั้งมองหน้าคม

“มาดูดวงคะ” เบบีบอกความจริงไปแค่ครั้งเดียว เพราะไม่อยากให้ชายหนุ่มรู้ว่าเธอทำงานขายของหลังฝึกงานเสร็จ

คำตอบของสาวน้อยตรงหน้าทำให้ฉอห์นหลุดยิ้มช้า...สายตาทที่ทอดมองมานั้นอ่อนโยนลงกว่าเดิมเล็กน้อย

“ดูดวง...ดูเรื่องอะไรล่ะ”

“หลายเรื่องคะ” เบบีตอบกว้างๆ

คิ้วเข้มของคนร่างสูงนั้นกระตุกนิดๆ อย่างไม่พอใจ ด้วยไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนพูดจาแบบนี้กับเขามาก่อน ยิ่งมองเขาด้วยสายตาว่างเปล่าแบบนี้ยิ่งไม่เคยเกิดขึ้น และการกระทำนั้นทำให้ฉอห์นรู้สึกสนใจเด็กสาวตรงหน้าเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว

“เรื่องอะไรล่ะ” ในเมื่อเธออยากเล่นเกมแบบนี้ ฉอห์นก็จะสอนให้เด็กสาวรู้ว่าเขานะเก่งเพียงใด

“เรื่องส่วนตัว” เบบีตอบด้วยน้ำเสียงกระด้างขึ้น พร้อมกับจ้องตอบสายตาขบขันของฉอห์นไม่มีหลบ กระทั่งอีกฝ่ายต้องเป็นฝ่ายยอมถอยให้เธอก่อน

“โอเค...ไม่พูดก็ไม่พูดจะเบบี” เสียงทุ้มนั้นฟังกะลิมกะเหลี่ยใน

ตอนทำอย่างไรชอบกล

คนที่ไม่จีตพิศวาสหนุ่มลูกครึ่งนั้นแบะปาก ค้อนเขาวงใหญ่
ข้อหาที่กล้าทำตัวเจ้าผู้ใส่เธอ และเด็กสาวก็นึกเสียใจที่ซื้อเบบี๋ก็ตอนนี้...
ตอนที่เขาเรียกชื่อเธอด้วยเสียงทุ้มลึกที่ทำให้หัวใจของเธอเต้นผิด
จังหวะ

“ถ้าคุณไม่มีอะไรแล้ว...หนูขอตัวนะคะ” เบบี๋ไม่คิดจะรักษามารยาทอีกต่อไป เธอชิงขอตัวทันทีที่สบโอกาส สรรพนามแทนตัวก็เปลี่ยนไป “พอดีว่าพรุ่งนี้หนูฝึกงานแต่เช้า”

“จะกลับบ้านหรือ” ฌอนหันเลิควัย อยากจะกางปีกแล้วเด็นผางเมื่อโอกาสทองหล่นลงมามาบนตักอย่างเหนือความคาดหมาย

“คะ”

“ได้ยฟไปสง”

พอได้ยินคำว่า ‘ฟ’ คนที่มีฐานะเป็นน้องโดยไม่เต็มใจก็ถึงกับกระแทกลมหายใจ อยากจะบอกเขาเหลือเกินว่าเธอไม่ได้พิศวาสเขาและยิ่งเขาทำแบบนี้กับเธอ เธอยิ่งไม่ชอบเขาไปใหญ่ แต่เบบี๋ก็ทำไม่ได้ เด็กสาวทำได้เพียงขบฟัน แยกเขี้ยวใส่คนเจ้าชู้ยักษ์แล้วปฏิเสธอย่างนุ่มนวล

“ไม่เป็นไรคะ หนูไปเองได้”

“ฟจะไปสง” ฌอนหันทำหูทวนลมกับคำพูดนั้นของเด็กสาว แล้วจัดการแย่งถุงบนไหล่เด็กมาถือเอง ก่อนจะหมุนตัวเดินลี้วไปที่รถของตัวเองโดยมีคนตัวเล็กร้องกรี๊ดแบบไม่มีเสียงอยู่เบื้องหลัง

เบบี๋อยากจะกระซอกผู้ชายคนนั้นมาสั่งสอน ข้อหาที่กล้าแย่งเครื่องมือทำมาหากินของเธอหน้าด้านๆ ยิ่งการที่เขาแสร้งไม่รู้ว้าเธอไม่ได้สนใจเขา เบบี๋ก็ยังอยากจะชกจุมูกโด่งๆ นั้นให้หักเป็นสองท่อน ทว่ากว่าที่เธอจะชมความโกรธลงแล้ววิ่งตามมาขอถุงเครื่องประดับของเธอคืนได้ ก็พบว่าฌอนนั้นจัดการเก็บถุงใบใหญ่ลงท้ายรถ

คันน้อยของเขาเรียบร้อยแล้ว ไฉ้คนบ้า!

“คุณหมอห็นคินของของหนูมาเถอะคะ บ้านหนูอยู่ไกล...ไม่ยากรบกวณคุณหมอห็น”

“อยากได้ของคินหรือ” ชายหนุ่มย่อนถาม เลิกคิ้วสูงอย่างกวนประสาท

“คะ” คนตัวเล็กพยักหน้าแรงๆ หัวงสุดหัวใจว่าชายหนุ่มจะคินของให้เธอ เพื่อที่เธอจะได้ไปให้พันๆ เขาสักที

“เรียกพี่ก่อนสิ” เขาต่อรอง

“อะไรนะคะ” เบบีร้องเสียงหลง เงี่ยหูฟังให้ดีๆ อีกครั้งเผื่อว่าเธอจะหูผาดไป

“เรียกพี่ก่อน...พี่แกกว่าเราตั้งหลายปีนะ” หมอห็นเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่มีความสุขเต็มประดา ผิดกับอีกคนที่หน้าบิตเบ้ด้วยความรังเกียจ เพราะเธอตั้งปณิธานเอาไว้เป็นแม่นมั่นแล้วว่าผู้ชายที่เธอจะยอมเรียกว่าพี่นั้นมีเพียงเหล่าไอบป้าสุดที่รักของเธอเท่านั้น

คุณหมอห็นอย่าได้หวังเลย!

“เรียกคุณหมอห็นนะดีแล้วคะ เพราะคุณหมอห็นแกกว่าหนูหลายปี หนูไม่ยักป็นเกลียว”

เมื่อโดนย่อนด้วยคำพูดของตัวเองเช่นนี้แล้ว หมอห็นก็อึ้งอย่างไปไม่ถูก ด้วยไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนปฏิเสธที่จะเรียกเขาว่าพี่อย่างที่เบบีทำเลยสักคน

เด็กบ้า! ไม่ยอมเรียกพี่ก็ไม่ว่าหรรอก...นี่อะไร มาหลอกตาเขาว่าแกหน้าตาเฉย มั่นน่านัก!

“ก็พี่เป็นคนบอกให้เรียก จะว่าป็นเกลียวได้ยังไง”

“เอาป็นว่าหนูไม่สะดวกที่จะเรียกคุณหมอห็นแบบนั้นก็แล้วกันคะ” เบบีตัดบท ไม่ยักจะต่อความยาวสาวความยืดกับชายหนุ่มไปมากกว่านั้น

แต่อีกฝ่ายกลับไม่สนใจฟัง ผมหันยังคงมองเธอด้วยสายตา ทำทายเป็นเชิงบอกว่าถ้าเธอไม่เป็นฝ่ายยอมแพ้เขาในครั้งนี้ เธอก็จะไม่ได้ถูกสุดที่รักของเธอคืน

เขาเอาความเจียบเข้าสู้ คนที่จะต้องยอมแพ้เพราะอยากได้ของ คืนจึงต้องกัดฟันกรอด หลับหูหลับตาเรียกชายหนุ่มด้วยน้ำเสียง กระแทกกระทั้น ไม่เต็มใจ

“ขอรุณของหนูคืนด้วยค่ะ...พี่”

“ก็แค่นั้น” ผมหันยิ้มกว้างกับชัยชนะครั้งแรกของตน ทว่า ชายหนุ่มกลับไม่ส่งคืนเจ้าของอย่างที่เด็กสาวเข้าใจ เขาเดินไปเปิด ประตูถนัดน้อยของตัวเอง พักพิศไปด้านในเป็นเชิงบอกให้เบบี๋ ก้าวขึ้นไปนั่ง “ขึ้นรถสิ เดี่ยวพี่จะไปส่ง”

“หนูกลับเอง” เมื่อรู้ตัวว่าโดนหลอก คนอายุน้อยกว่าก็บ๊วกเข้ากับพื้นแน่น คราวนี้จะไม่ยอมทำตามความต้องการของชายหนุ่มอีก และเอยด้วยท่าทางกระด้างกระเดื่องกว่าเดิม “คืนของหนูมาได้แล้ว”

“ไม่เอาน่าเบบี๋” ผมหันชักสีหน้าเมื่อเรียกชื่อเด็กสาว ทว่า น้ำเสียงที่เขาใช้กลับไม่ชวนให้คิดที่กำลังเรียกชื่อเธออยู่แต่อย่างใด มันเป็นเสียงเรียกที่ทำให้เบบี๋คิดว่าชายหนุ่มกำลังเรียกด้วยความเสน่หามากกว่า และนั่นทำให้คนตัวเล็กคอแข็งด้วยความไม่พอใจ “อย่าดื้อกับพี่สิคะ”

“ถ้าพี่ยังเจ้าชู้ใส่หนูอีก หนูจะฟ้องพี่พิศา” เมื่อเห็นว่าชายหนุ่ม ไม่ยอมเลิกก่อเรื่องก่อตึกเธอ เบบี๋ก็งัดชื่อลูกพี่ขึ้นมาขู่ชายหนุ่ม ด้วยหวังให้เขากลับหงอเหมือนคนอื่น ๆ ทว่าผมกลับยิ้มกว้างเมื่อได้ยินชื่อพิศา ตามคมเกิดประกายวิบวับด้วยความขบขัน แทนที่จะขลาดกลัว อย่างที่เธอหวัง คนตัวเล็กจึงเริ่มมีน้ำใจขึ้นมาติดหมัด “พี่ทำอะไรคะ”

“ถ้าอยากรู้จักขึ้นรถก่อนสิ” ผมหันยังคงตอรองด้วยลูกไม้ที่แพรวพราวเช่นเคย ทำให้คนที่เสียทั้งขึ้นทั้งลงอย่างเบบี๋นั้นขบฟัน

เข้าหากันกรอดอย่างสะกดกลืนอารมณ์ “ว่ายังไง จะขึ้นมั้ย” ชายหนุ่ม กระตุ่นเมื่อคนตัวเล็กยังยืนนิ่ง

“เดี๋ยวพี่ก็ตักตักอีก” เบปี่ย่นชายหนุ่ม “เมื่อก็บอกว่าหนูเรียก พี่ว่าพี่แล้วจะคืนของให้ คนอะไรไร้ใจไม่ได้”

“เบปี่...” ฌอห์นเอ่ยชื่อคนตัวเล็กด้วยเสียงยานคางแฝงความ กระเช้าเข้าแหย่ จนสาวน้อยอยากจะกรีดใส่หน้าหล่อๆ ให้หายแค้น “อย่าเล่นตัวนักสิ เดี่ยวก็ถึงบ้านดิกรอก... หอพักอยู่ไกลไม่ใช่หรือไง”

คนบ้านไกลมองหน้าคมอย่างครุ่นคิด ไตร่ตรองถึงผลได้ผลเสีย หากยอมให้ชายหนุ่มไปส่งเธอ ข้อดีก็คือเธอไม่ต้องเสียเงินค่าแท็กซี่ และไม่ต้องเหนื่อยแบกของเอง แต่ข้อเสียก็คือเธออาจจะต้องทนให้ ชายหนุ่มแตะโลมตลอดทาง แล้วเขาก็จะรู้ว่าหอพักเธออยู่ที่ไหน

“ว่ายังไงคะ... ตกลงจะกลับไปหมู่บ้าน” ฌอห์นกระตุ่นเด็กสาว ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอย่างคนเจ้าชู้ยกษ์ ไม่ว่าเขาจะพูดแบบนี้กับ ผู้หญิงคนไหน ไม่เคยมีใครต้านทานเสน่ห์ของเขาได้ และสาวน้อย ตรงหน้าเขาก็เช่นกัน

เบปี่เช่นเดียวกับชายหนุ่ม ก่อนจะยอมแพ้แล้วเดินขึ้นไปนั่งบน รถคันน้อยของเขา แม้จะกระพืดกระพืดไปบ้าง แต่ฌอห์นก็พอใจ ที่สุดท้ายแล้วเขาก็ทำให้เด็กสาวยอมให้เขาไปส่ง ชายหนุ่มปิดประตู ตามหลังคนตัวเล็กก่อนจะวิ่งเหยาะๆ อ้อมรถไปนั่งประจำตำแหน่ง คนขับ และขับรถออกมาจากตลาดนัดเย็นที่เริ่มเงียบเพราะร้านรวง ต่างๆ นั้นเก็บแผงกลับไปจนจะหมดแล้ว